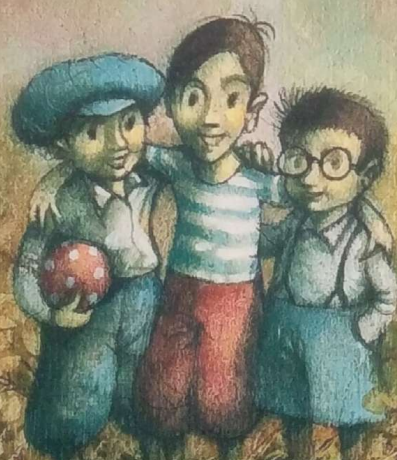

TAJEMSTVÍ OSTROVA ZA PRKENNOU OHRADOU

Pavel Čech &

NAKLADATELSTVÍ PETRKOV

PAVEL ČECH

narozen 5. listopadu 1968 v Brně,
vyučení strojním zámečníkem.

Po vyučení pět let opravoval stroje
v Královopolské strojírně a potom
patnáct let pracoval jako hasič.

Od roku 2004 je výtvarníkem na volné noze,
je ženatý a má dva syny, Jiřího a Františka.

Má rád zarostlé zahrady, pohled
na hvězdné nebe, motýly a brouky, lidi
s dobrým srdcem, vůni lesních jablek
a borového lesa, toulání oprýskané zdi,
indiány, Rychlé šípy, písničku Andělská,
pouštění draka, knihy Michala Ajvaze,
vrezavělé klíče, stará kina, čistou vodu,
tajemství... a pokouší se to namalovat
na plátno a nebo o tom psát a kreslit knížky.
Olejomalbu, kreslení a psaní autorských
knížek pro děti doplňuje tvorbou komiksů,
ilustrováním, tvorbou knižních obálek,
plakáty a reklamní grafičky.

**TAJEMSTVÍ
OSTROVA
ZA PRKENNOU
OHRADOU**

Pavel Čech

TAJEMSTVÍ OSTROVA ZA PRKENNOU OHRADOU

Pavel Čech &

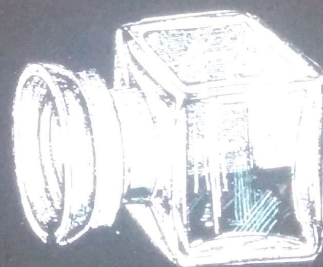
NAKLADATELSTVÍ PETRKOV, 2009

VĚNOVÁNO

*Mirku Dušínovi, Jarkovi Metelkovi, Jindřovi Hojerovi, Červenáčkovi
a Rychlonožkovi • Athosovi, Porthosovi, Aramisovi a d'Artagnanovi • Frodovi
a Samovi • Pavlovi a Ludvíkovi • Vinnetouovi a Old Shatterhandovi • Jirkovi, Zrzkovi,
Douglasovi a Henrymu • Tomu Sawyerovi a Huckleberrymu Finnovi • Kopytu
a Mňoukovi • Yanovi a Samovi • Splašenému koni a Hrbovi • Boříkovi, Mirkovi, Alešovi
a Čendovi • Jankovi, Hejlovi, Gambettovi z Vršku, Souškovi, Cinkalovi, Bouřkovi,
Švidroňovi a Boubelovi • Bobovi a Hanovi ...*

Tento příběh by mohl začít tmou,
byla to první věc, na kterou si vzpomínám...
Tma černá jako vylitá tuš.

Tma a ticho.

Potom mlha...

...a v dálce hlasy.

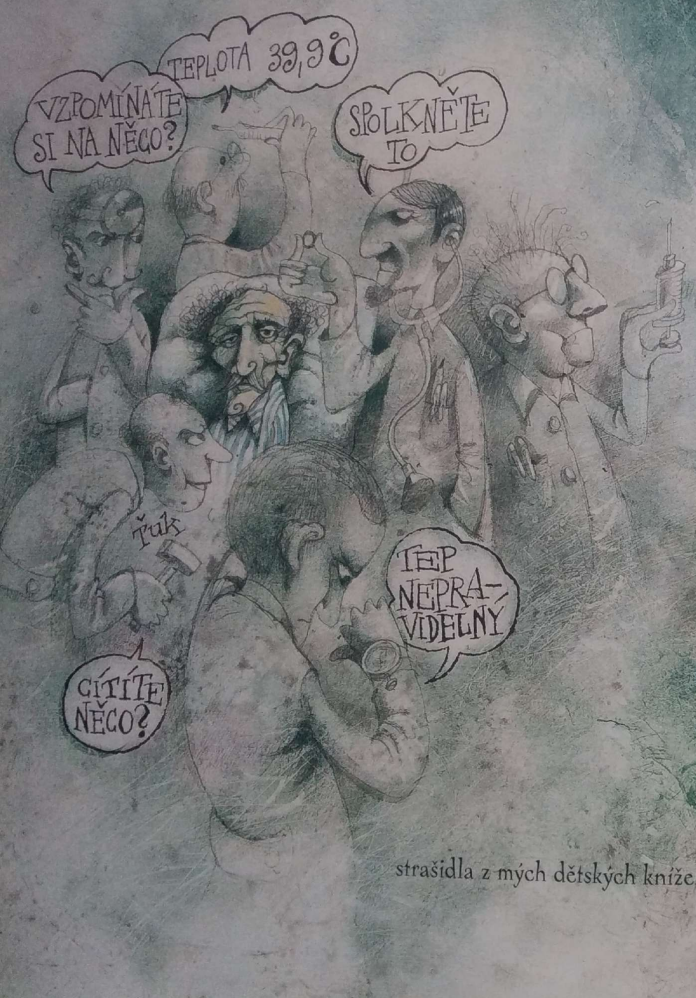
Našli ho úplně
promrzlého
u starého
mlýna

Otevřel jsem oči.
Skláněla se nade mnou.
Vypadala jako anděl.

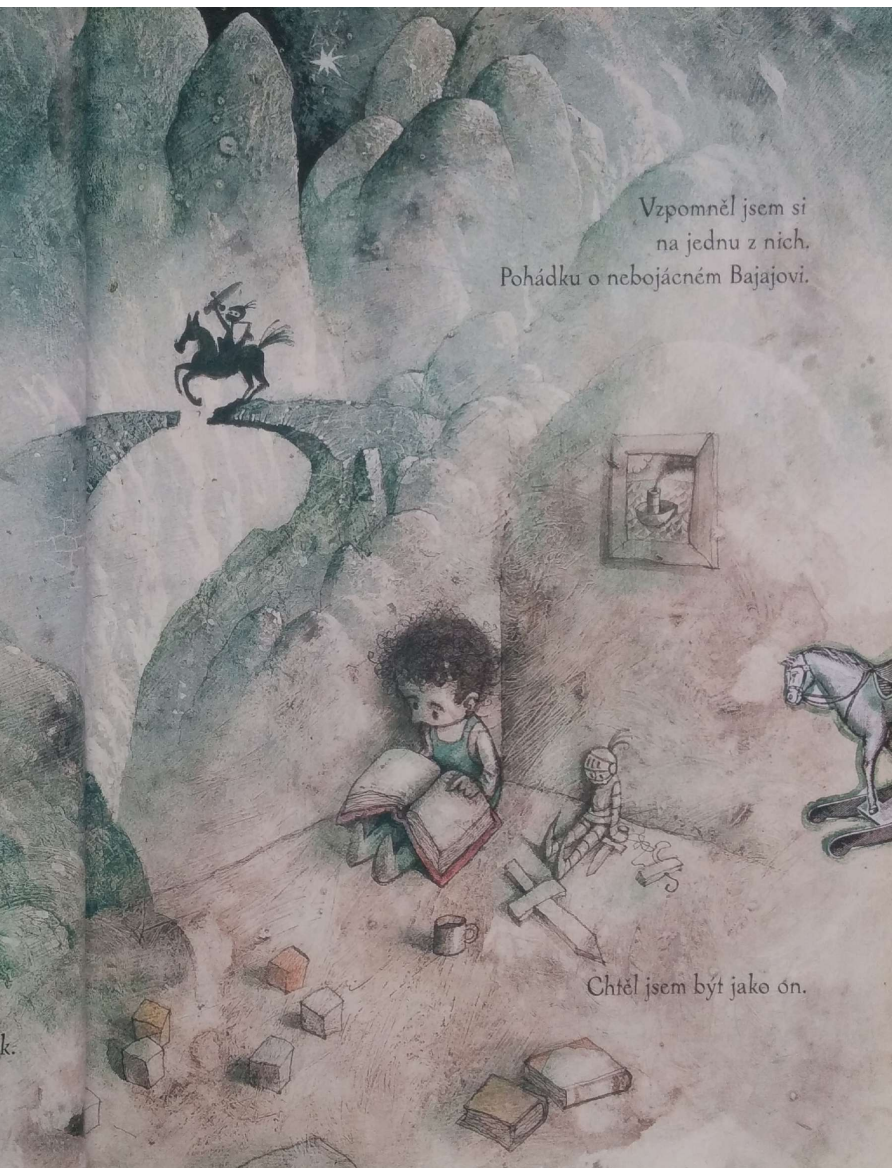

Pak se objevily jiné postavy.
V bílých pláštích vypadaly jako strašidla.

strašidla z mých dětských knížek.

Vzpomněl jsem si
na jednu z nich.
Pohádku o nebojácném Bajajovi.

Chtěl jsem být jako on.

PUŠT PRINCEZNU

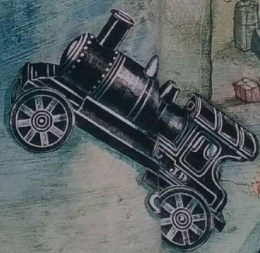
ZHYNEŠ LIDSKY ČERVE 96

VYČURAT A SPÁT

Přemoci strach a někoho zachránit.

Obloha plná hvězd.
Vůně tajemství.
Noci, kdy se nechce spát.
Někdy jsem viděl padající hvězdu.

Jaká jsem měl tehdy asi přání?

Pak přichází
vzpomínky
jedna za druhou.

Vynořují se události, o kterých jsem si myslel,
že jsou zapomenuté navždy.

Křách

Za oknem, v modrém moři oblohy, pozorují ptáky.
Pak přilétla vzpomínka.
Vzpomínka na kluka,
který se rád prohání lesem.

co se ti
stalo?

Jsem to já?

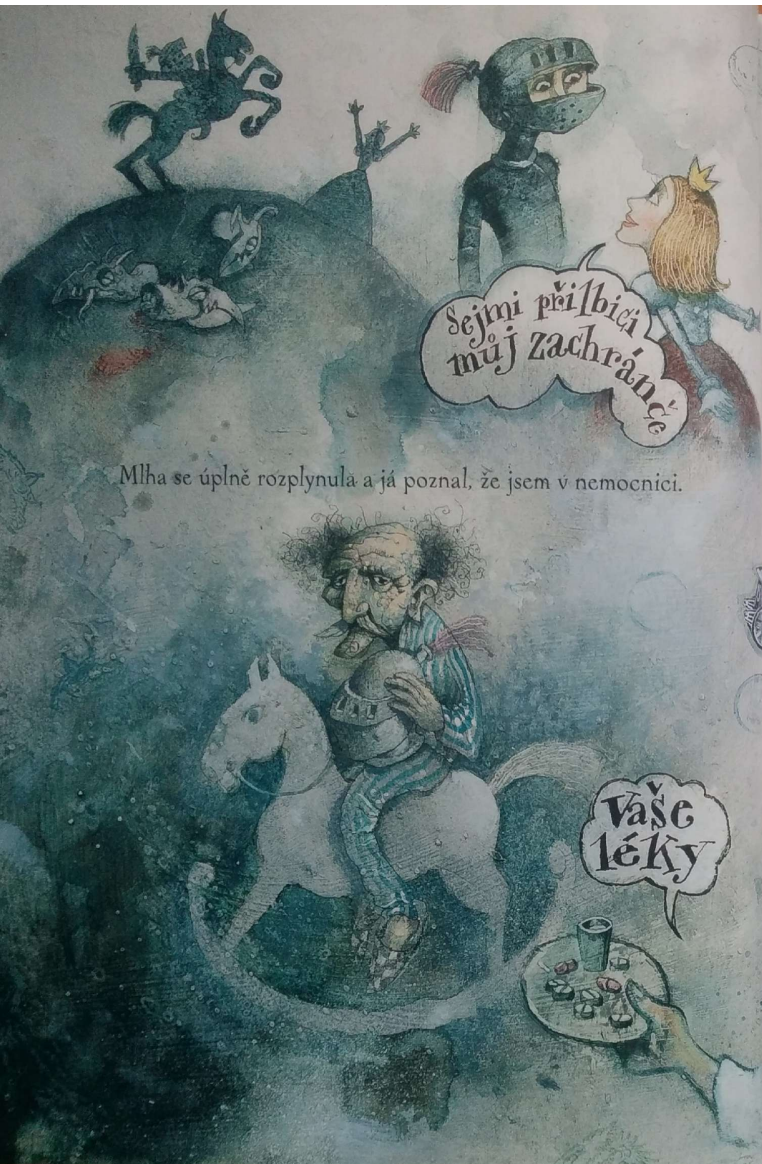
vezmu tě
s sebou a
uzdravím tě

Umřel mi v náručí ve chvíli,
kdy jsme na kraji lesa
uviděli město.

PŘÍJDU VAM
DÁT INJEKCI

Mlha se úplně rozplynula a já poznal, že jsem v nemocnici.

Ale co se mi stalo a jak jsem se sem dostal, to jsem nevěděl.
Zapomněl jsem i své jméno.

Někde za očima se mi zjevují jakési
zmatené výjevy, obrazy věcí
a tváře cizích lidí.

Vůně naší kuchyně. Maminka a tatínek.

Ne fouká,
a bude pršet

Bůů

No, nic,
půjdeme
domů

Huráá

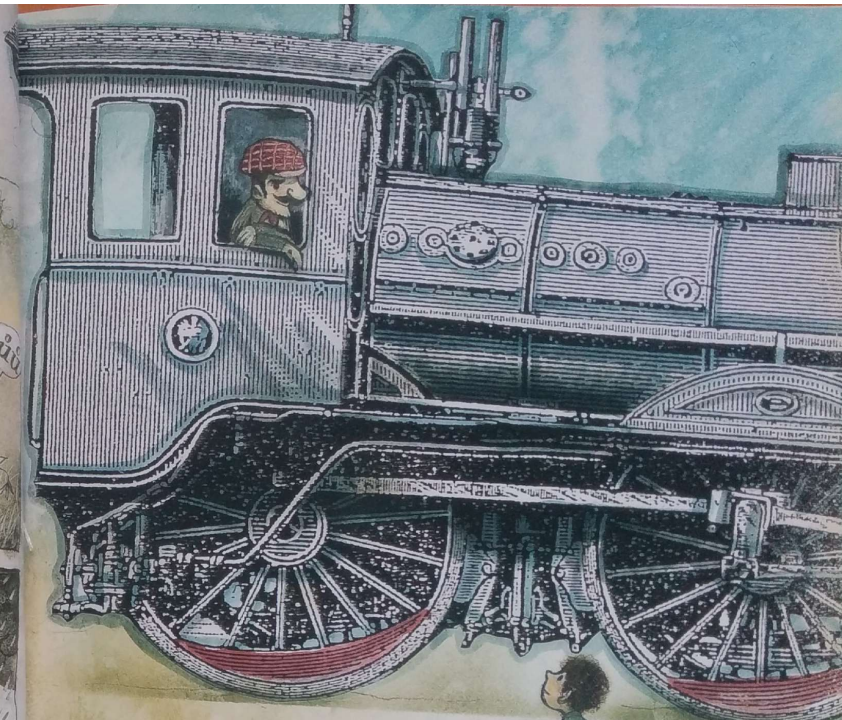
že by o!
přece!

Já vám
to říkala

náhodou
Foukalo!

Tenhle je
nejlepší! Protože
se pláží!

Cínoví indiáni.

Slyším hlas pána, který na rohu
prodával zmrzlinu.
Měl jen jednu nohu.

Zmrzlinááá

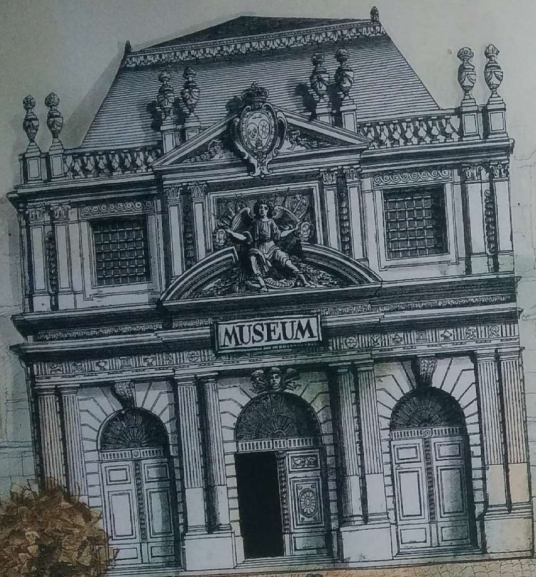
Babička...
čítávala mně před spaním.

...a se ukrutně svou. Já jsem
...svou zem, poslejší drahé a pa
...děval ubohý král a klavy z pa
...sárákřemol led Bajaja k prancemár, a
...středě jako z bílého mramoru, sedlý vřehar
...saji svůj mladý věk tak ukrutným způsobem
...ste se jistě nějaká vřevobedněl pro ně najde. No
...oval. Celé město bylo zároveň a trádem
...spěchal tápat z mraza pítu pole
...stevřala a on se
...Krajků mýjí
...kmitu

Noční strachy, které jsem prožíval
ve svém pokojíčku, když světlo zhaslo.

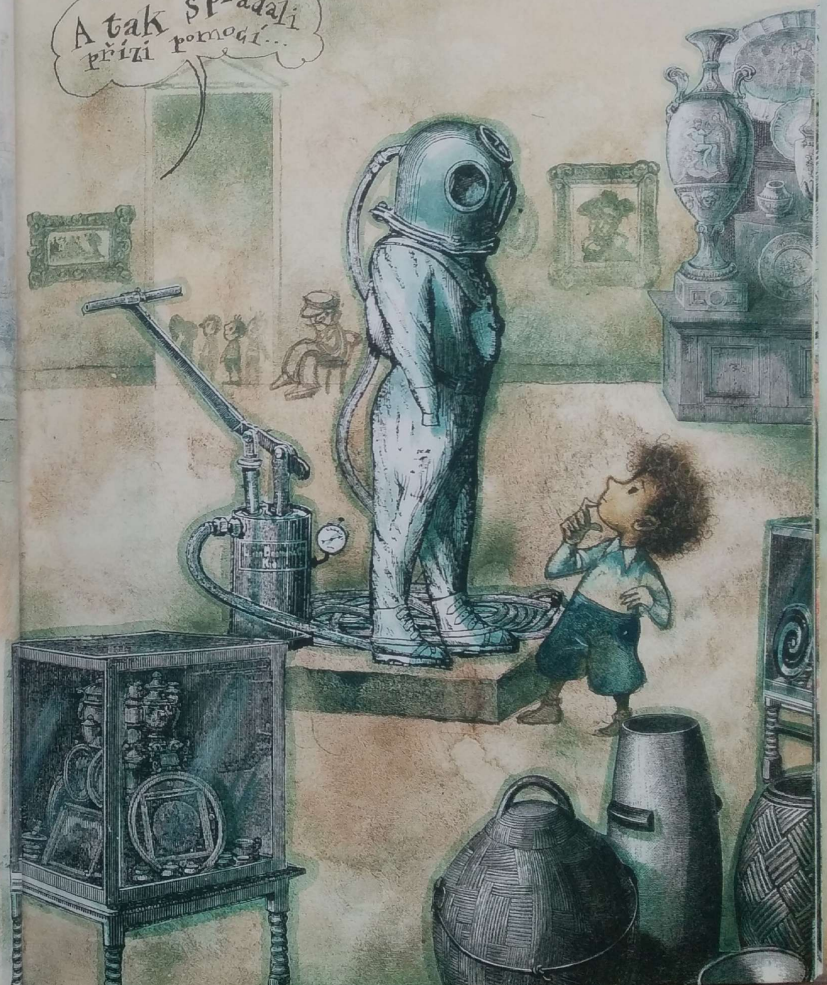

Návštěva muzea se školou.

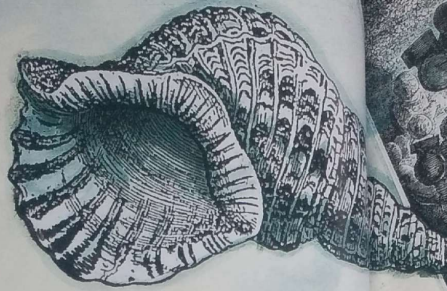
Na nic nesahat,
nezůstat pozadu,
nemluvit, pamatovat
si výklad, neklouzat
še, nestekat....

A tak sprádati
přízi pomoci...

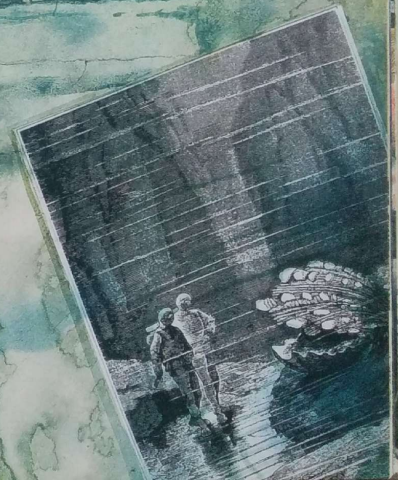

Vyměnil jsem míč za lasturu.

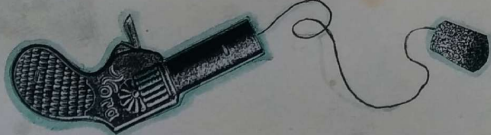
A přidal
bych ještě
verneovku

Když si ji člověk
přiložil k uchu,
slyšel opravdové
šumění moře.

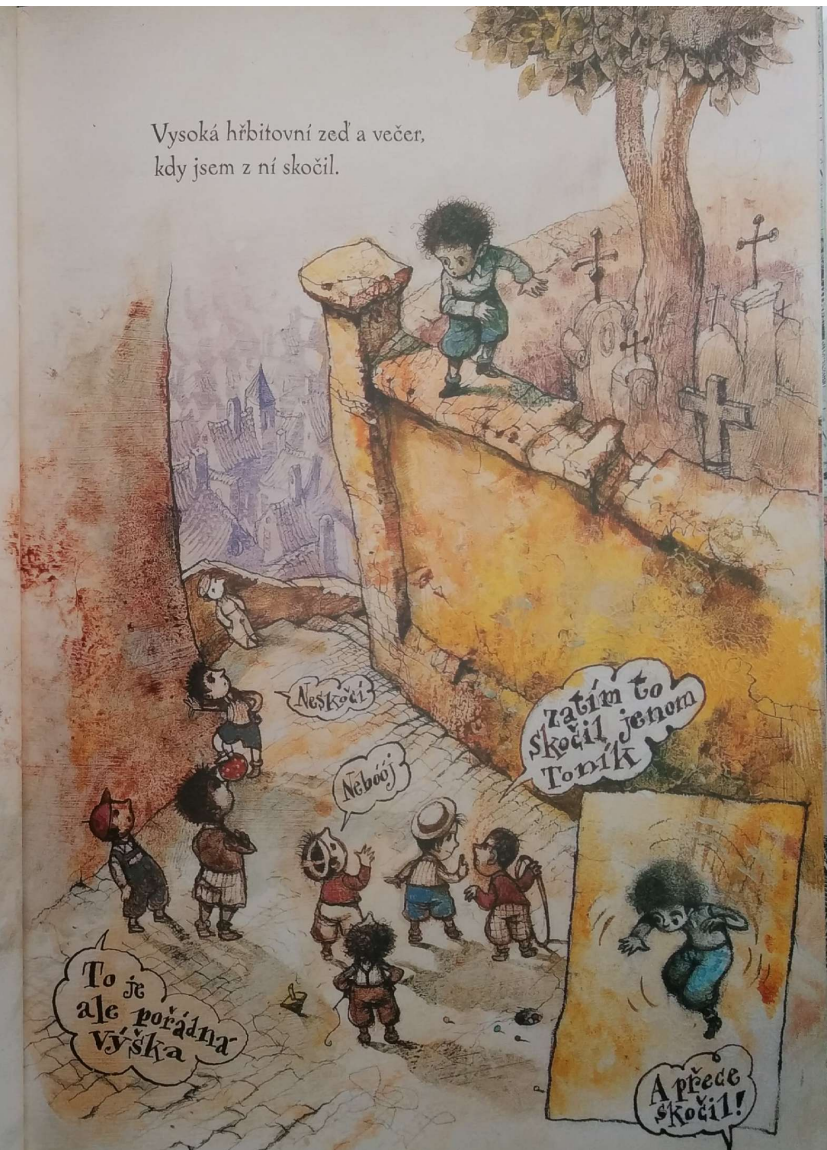

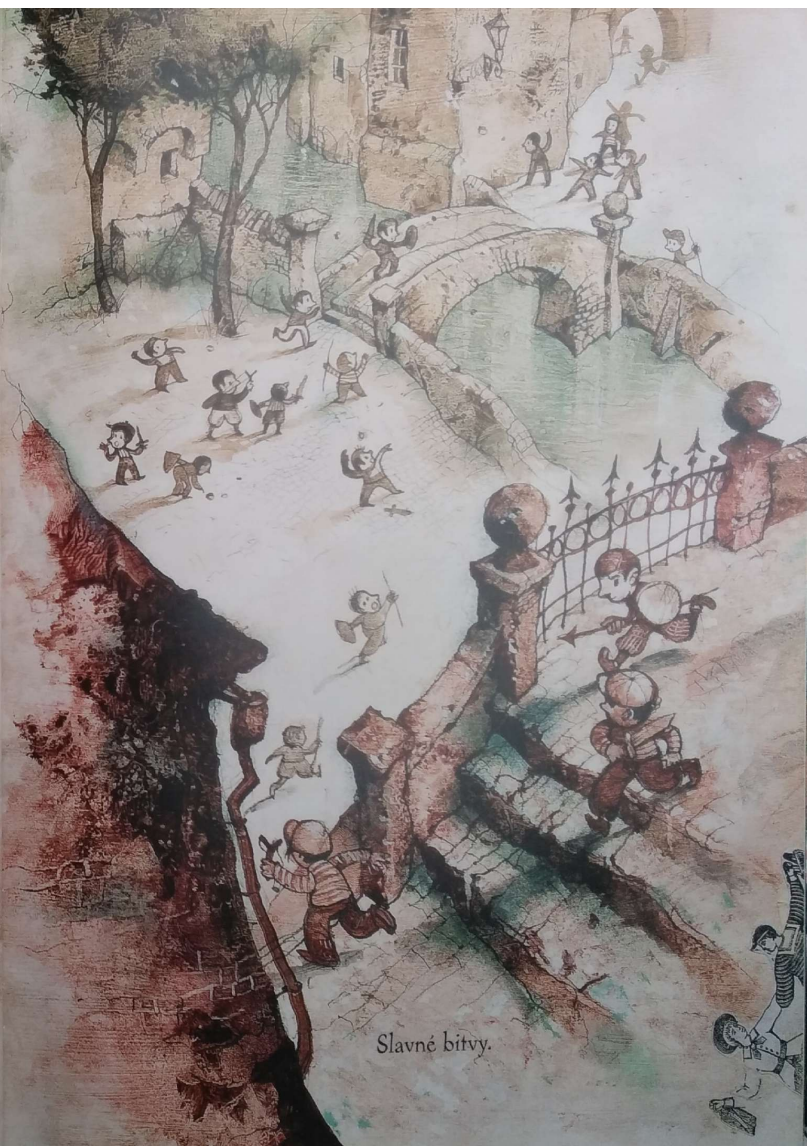

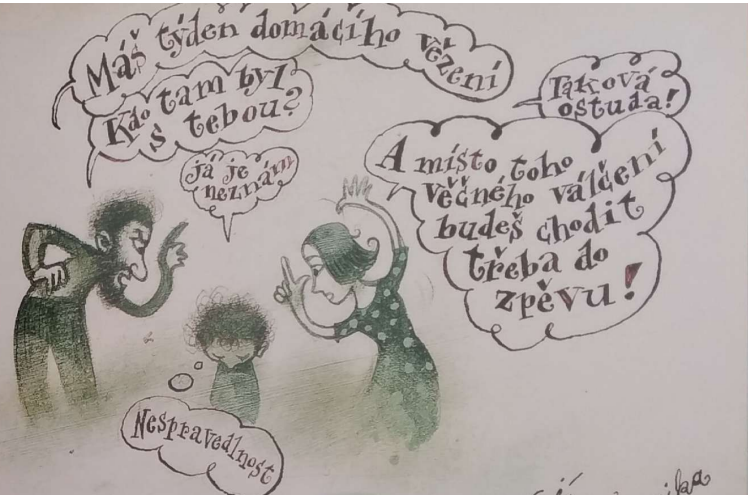
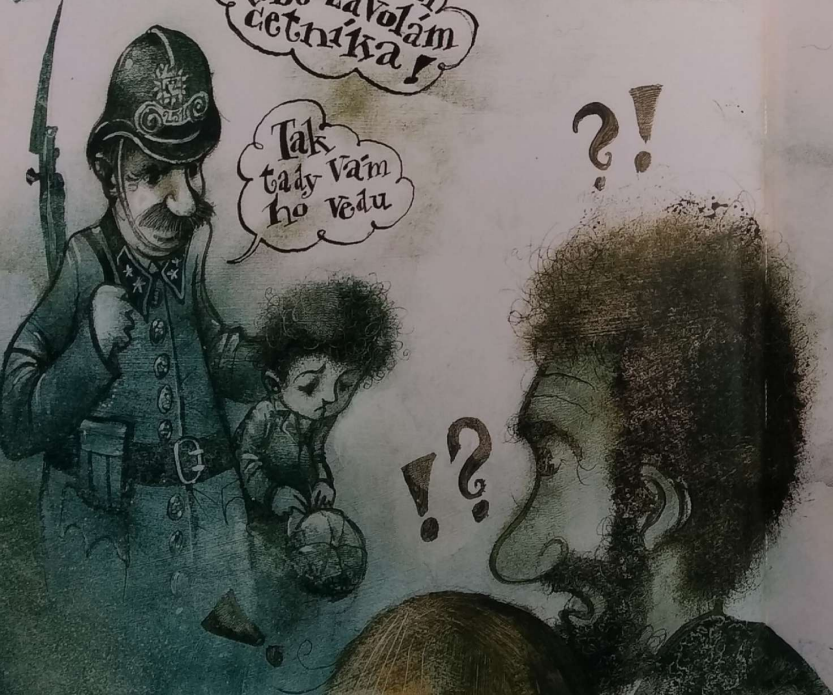
Zdá se mi, že slyším přijíždět popelářský vůz.
Divadlo, které si nenechal ujít žádný kluk z naší ulice.

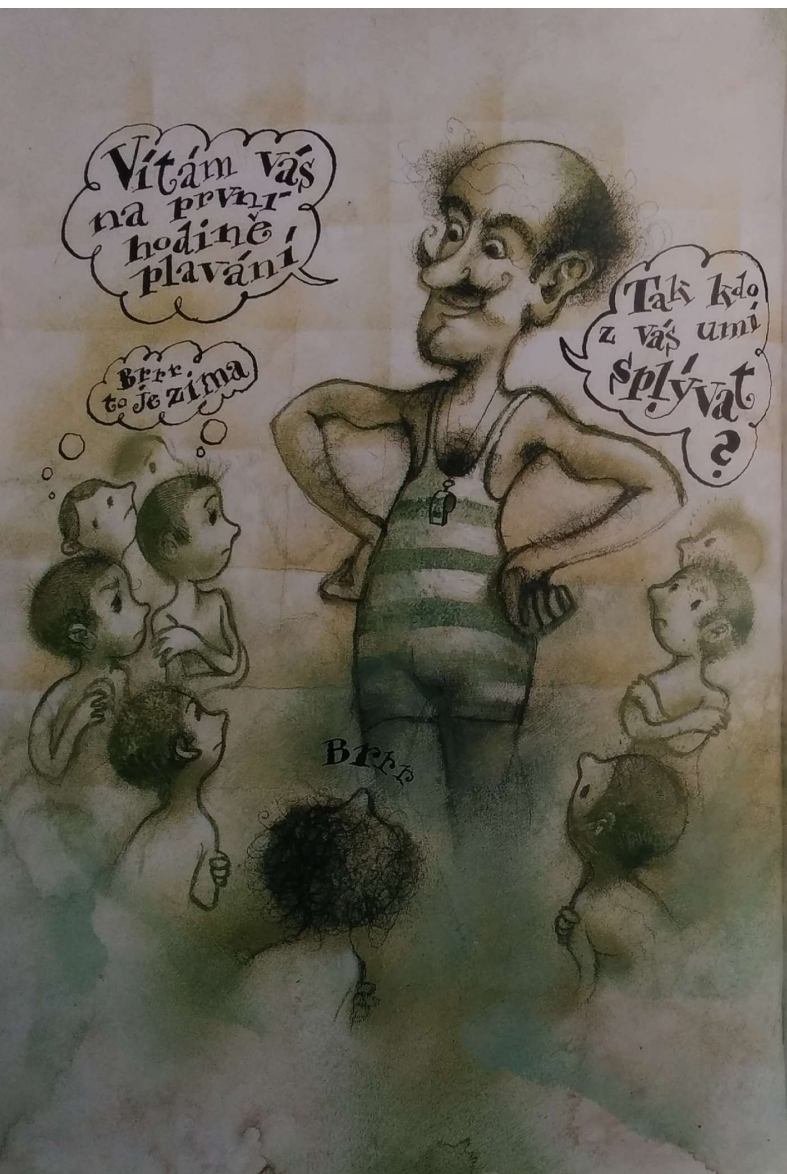

Vysoká hřbitovní zeď a večer,
kdy jsem z ní skočil.

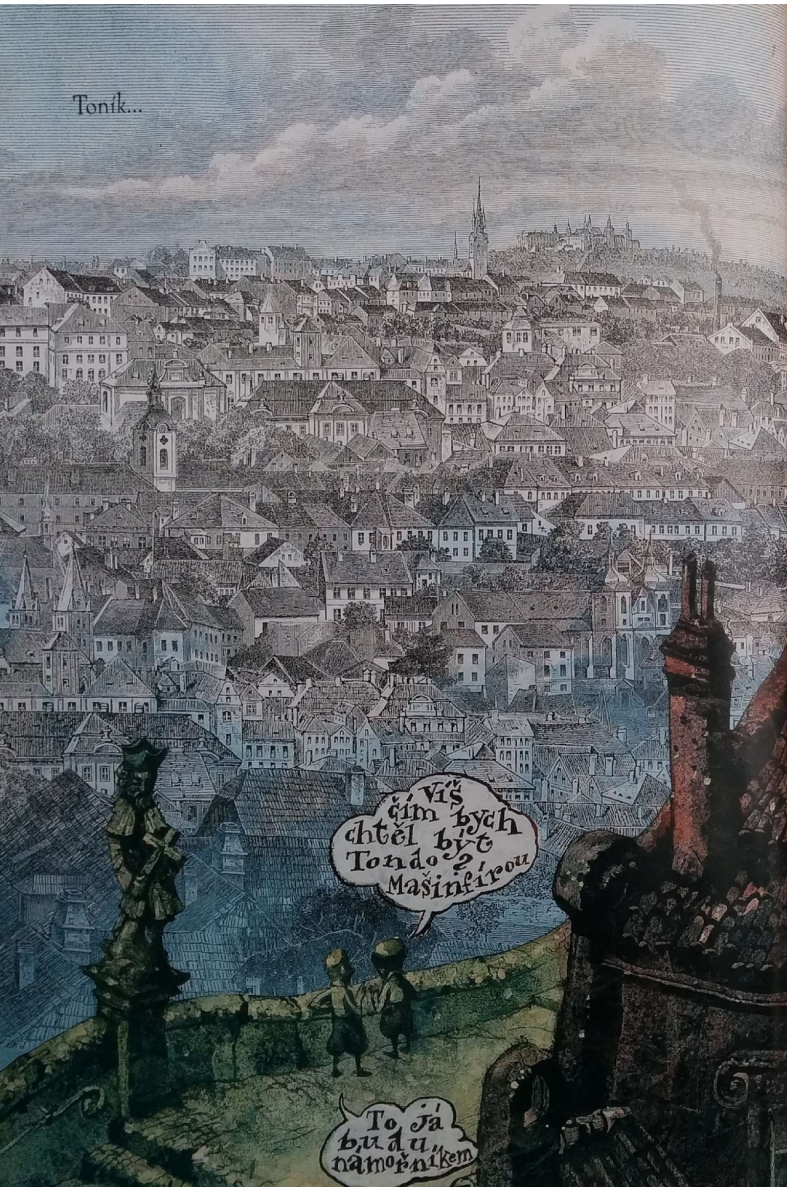

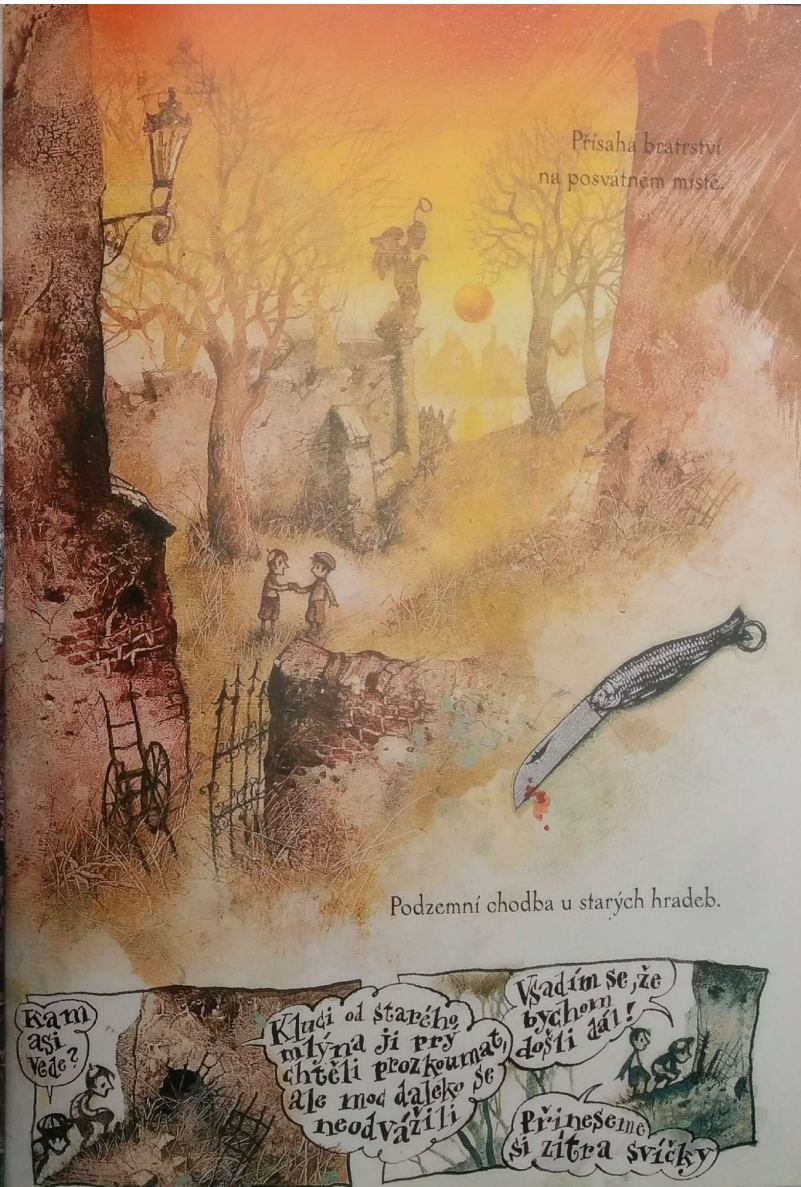
Tonik...

Viš čím bych
chtěl být
Toník?
Mašinkářou

To já
budu
namořníkem

Prísaha bratrství
na posvátném místě.

Podzemní chodba u starých hradeb.

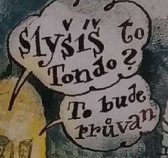
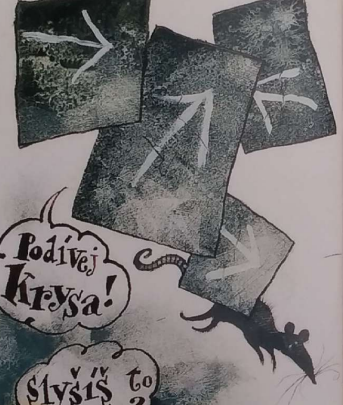
Kam
asi
vede?

Kluci od starého
mlýna ji pry
chtěli prozkoumat,
ale moc daleko se
neodvážili

Všadím se, že
bychom
došli dál!

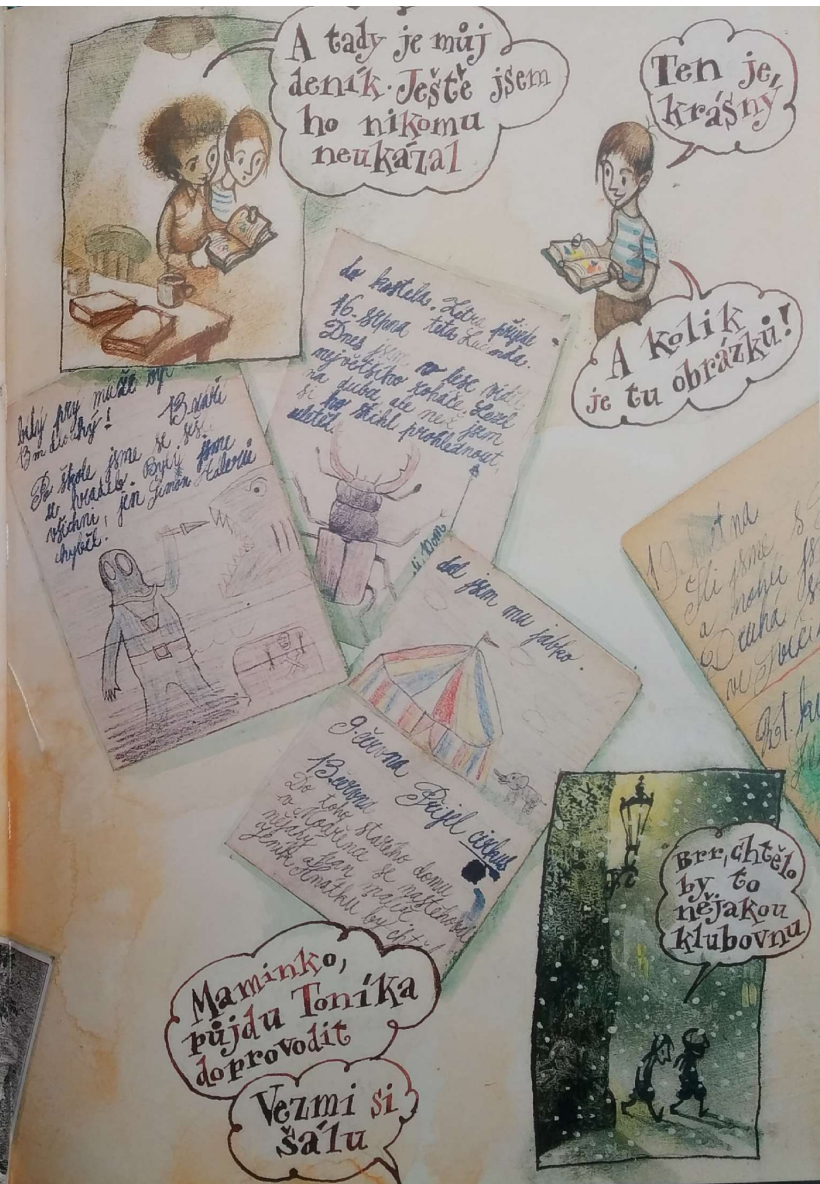
Prinešeme
si zítra svíčky

DALŠÍ DEN

Ukázal jsem Toníkovi svoje knížky.

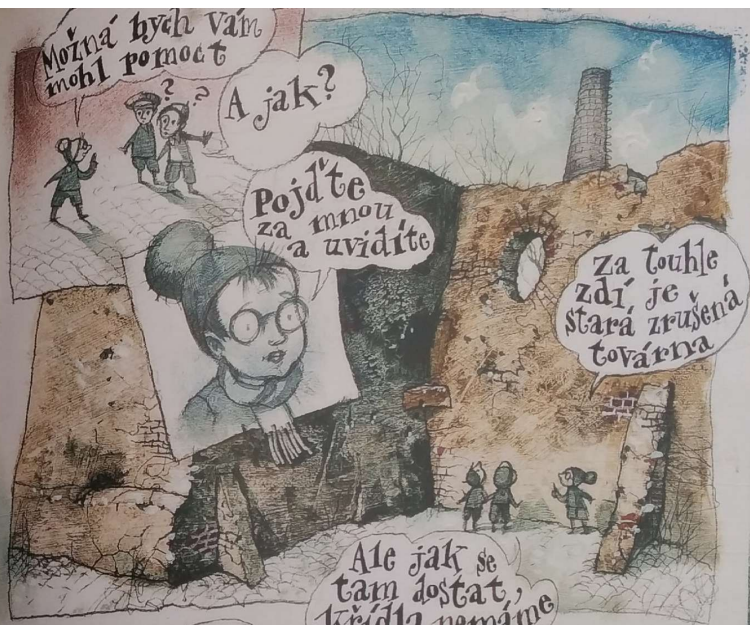
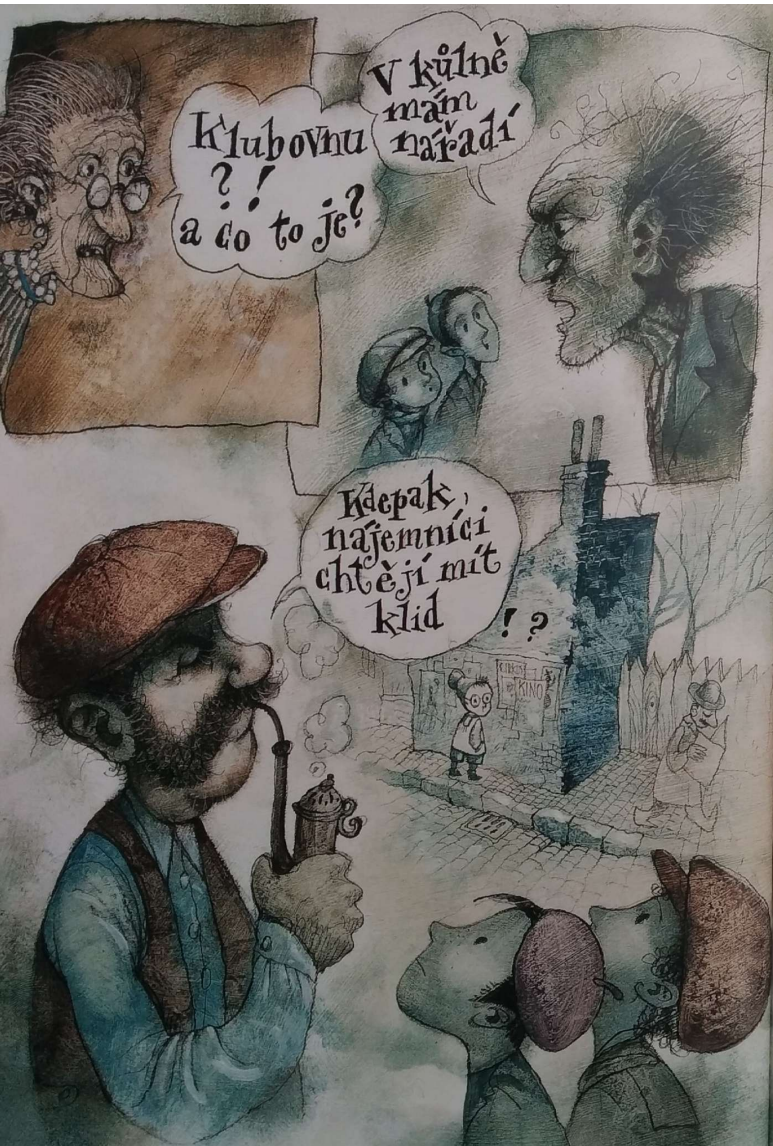

Neco mi
říká, že dnes
budeme mít
štěstí

Nalézt klubovnu bylo těžší, než jsme si mysleli.
Jednou jsme zabloudili až do míst,
kde žádný z nás ještě nebyl.

Klubovna,
jak jsem mohl
zapomenout na tu krásu,

když se kamínka
poprvé rozhořela.

Huráá
Sláva
Ahoóój

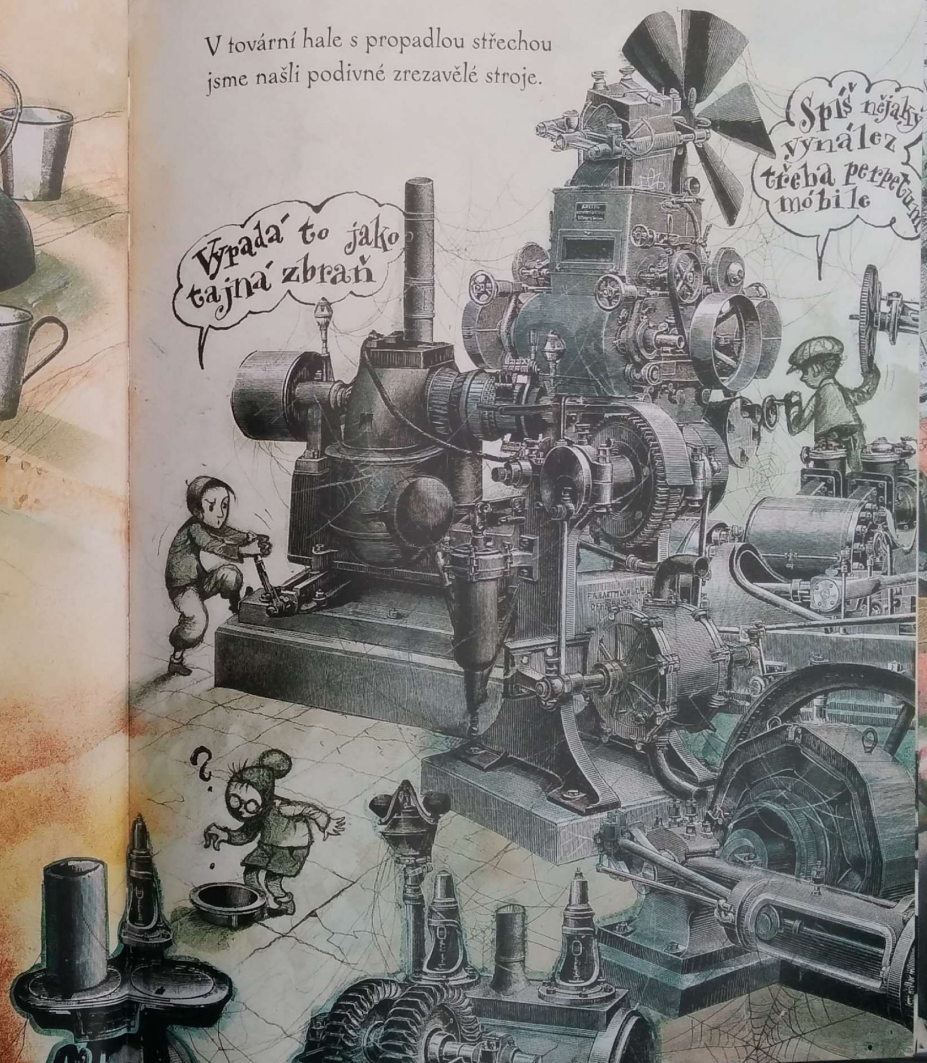
Tak jsme našli nejen klubovnu,
ale i nového kamaráda.
Dostal jsem od maminky konvici
a Pepík přinesl pro každého hrníček.
Bezový čaj tu chutnal
líp než doma a krásně voněl.

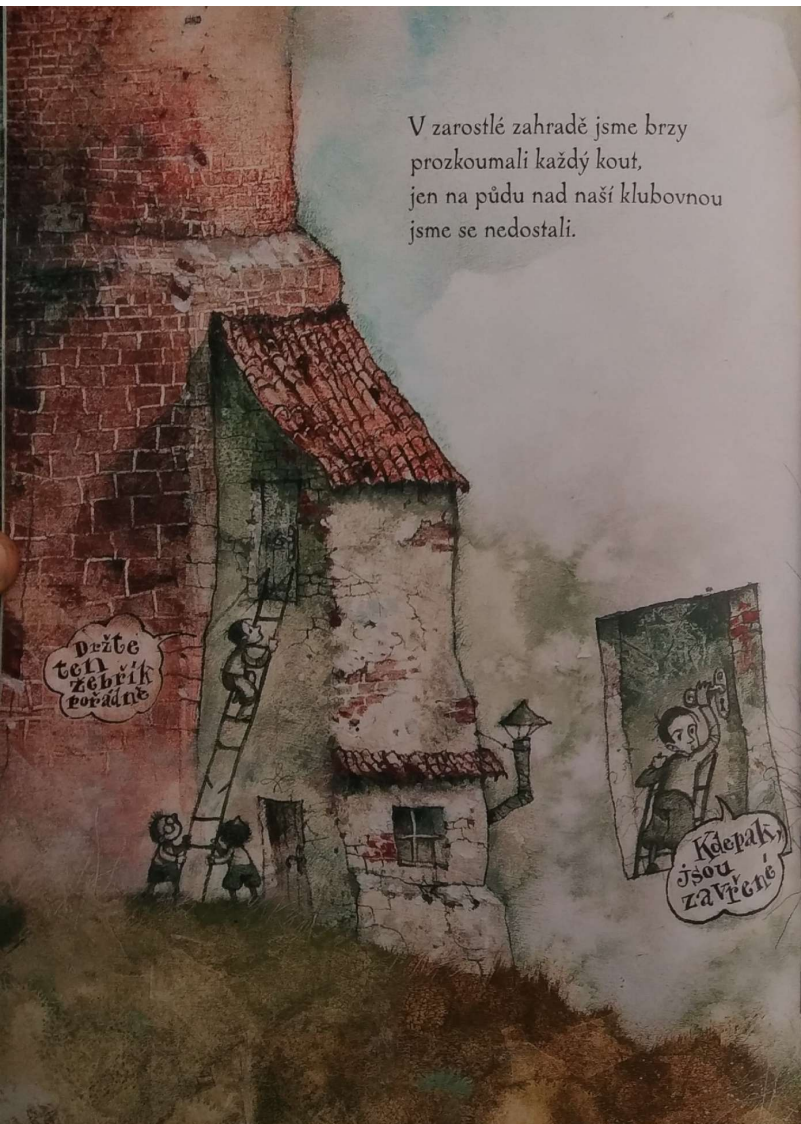
V tovární hale s propadlou střechou
jsme našli podivné zrezavělé stroje.

Vypadá to jako
tajná zbraň

Spíš nějaký
 vynález
třeba perpetuum
mobile

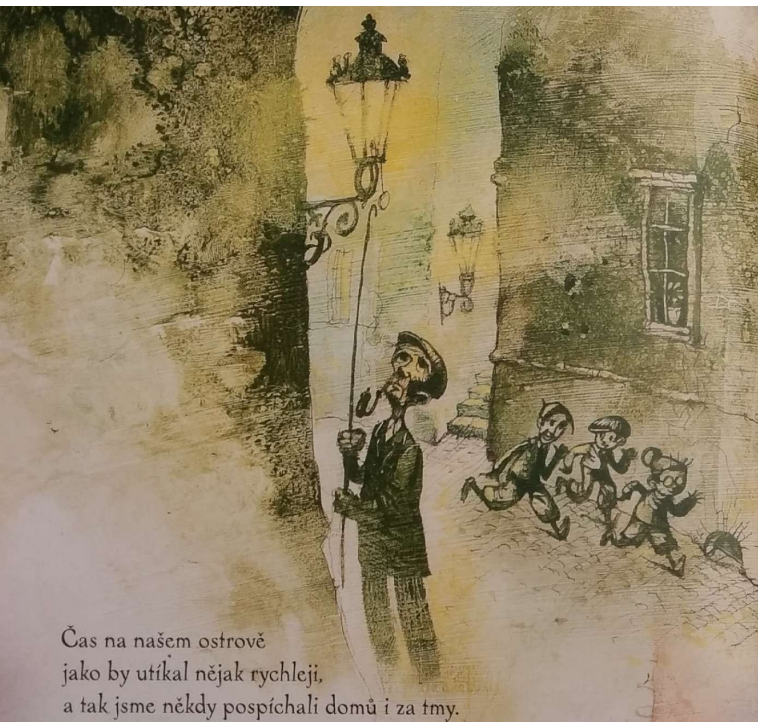

V zarostlé zahradě jsme brzy
prozkoumali každý kout,
jen na půdu nad naší klubovnou
jsme se nedostali.

Na „ostrov“, jak jsme začali továrně říkat,
jsme chodili skoro každý den.
Byli jsme tam sami jako Robinsoni
a tovární komín byl v našich očích
vysoký maják.

Čas na našem ostrově
jako by utíkal nějak rychleji,
a tak jsme někdy pospíchali domů i za tmy.

Kluci,
já mám
nápad!

Tak jen
s tím
Tondó

Jestli se do
toho někdo
nechce...

Já raději zůstanu
dole, toť se mi hlava
jen když se
nahopu
poat vám

Já s tebou
Tondó

Už pár metrů nad zemí jsem svého rozhodnutí litoval,
ale Toník lezl dál a já za ním.
Na posledním schůdku jsme se křečovitě drželi okraje komína.
Už ani nevím, kdo z nás se začal smát první.
Sami dva vysoko nad naším ostrovem,
nad mořem stříšek a střech zahalených večerní mlhou.
Smáli jsme se a nevěděli čemu.
Byli jsme šťastní a nevěděli o tom,
jak to tak bývá.

Je mi horko i zima, usínám a zase se probouzím.
Nevím, co je sen a co vzpomínka.
Co znamenají všechny ty výjevy a obrazy,
které běží mou hlavou.
Mám pocit, že mě někam vedou,
ale netuším kam.

a k tabuli
přijde.

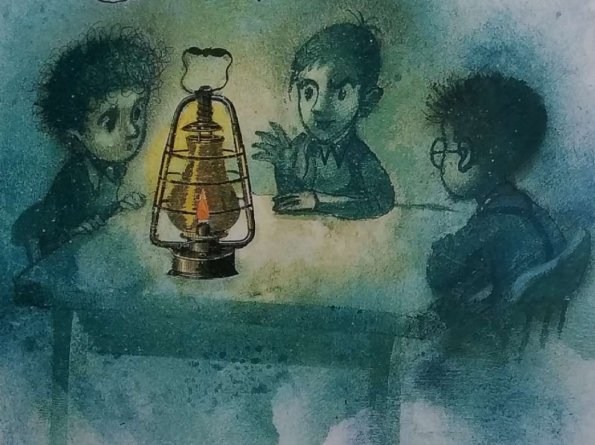
lat
go

Za okny je šero,
na stole svítí lampa.

a pak se začal hrob s přišerým skřípením otvírat... *argh*

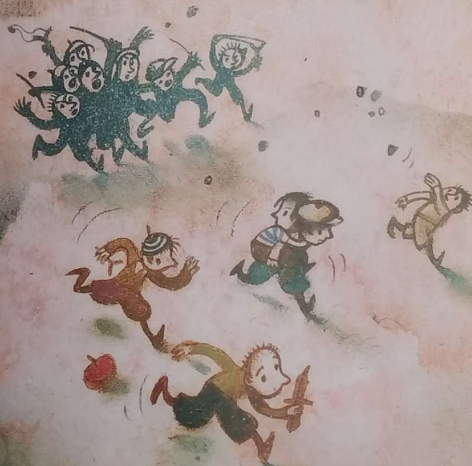
Toník vypráví hrůzostrašný příběh.

Když jsem se ten večer vracel liduprázdnými uličkami domů, byla ve mně malá dušička. Lekal jsem se každého stínu.

I teď je tma, ale já už se nebojím... strach... bál jsem se tenkrát, když kámen z praku rozbil Toníkovi koleno? Utíkal jsem tehdy s Tondou na zádech před přesilou kluků od starého mlýna.

Letěl jsem jako vítr s pocitem, že bych tak mohl běžet až na konec světa. Nechytili nás!

Jednou jsme našli v továrně
stříbrnou plechovou krabici.

Každý
něco
přinese

Moji čínoví
indiáni

Já přinesl
skleněnky a
mosazné
knoelíky

Správný
ostrov by měl
mít poklad

2 koruny, dostal
jsem je od paní
které jsem
napumpoval
vodu

A tak mě napadlo
že bychom si mohli našetřit
peníze a něco si pak koupit
Třeba loďku To by bylo
úžasné... moji de
projíždět po řece

Staré
noviny

Ale ano, potřebovala.
složit uhlí do sklepa

Uf

Děkuji vám
chlapeci, tady
máte váleček

Tu máš
5 korun za
vysvědčení

Kde kluci
to železo
pořád
berete?

SBERNA

PLAN OSTROVA

Nakreslili jsme si plán
našeho ostrova.

Vyrobili jsme si z jilu indiánskou dýmku míru
a kouřili švestkové listy.

Mrtvému chocholoušovi
jsme udělali hrobeček.

V malém potůčku za továrnou
jsme lovíli vodní havěť
do našeho akvária
od okurek.

Chytali jsme šneky,
na ulity jsme jim psali čísla a pořádali závody.

Podívejte kluci co jsem dostal od tatínka

Píše se tady jak se dělá právě indiánské tyčí a spousta jiných věcí

Tyčí páni to by bylo něco!

Ale kde chceš vzít tolik plátna ty chytřej? A co třeba prostěradla, mně by maminka jistě nějaké dala

A pak už jsme jen šili, šili, šili, párali a zase šili.

Konečně přišla neděle, kdy jsme s velkým balíkem vyrazili k lesu.

co v tom máte?

S vozíkem se budeme střídat

Byl krásný jarní den. Po polní cestě pobíhali střevláci a zelení svizníci a nad námi zpívali skřivani. Po modrém nebi letěly bílé mráčky a na světě bylo krásně.

Na kopečku v Africe stojí stará věžička z nich ovč...

Oral jsem oral, ale málo kolečko se mi polámalo...

VA DIVOŠI
DOBROUŽST...
STEC

Uf, to nemá konce

Au, to je dnes už roště

Ja už snad ušil kilometr

Ty kouřové chloupně přišijeme a nakonec

Nejhorejší je obšívání těch dírek

Mže a proto jsem vás chtěl obelstít, ale našlo to Káz...
trah přívad lueky a přívad a řadu. Já jsem sám...
řadu jsem se ověle něco první muž nebo mamu př...
záhadu měji pově je jedno chutou, kudi ak...
Starec sakuje s dbe: první chutou...
ze nado čte jil jil jedno chutou, kudi ak...
Starec sakuje s dbe: první chutou...
ze nado čte jil jil jedno chutou, kudi ak...
Starec sakuje s dbe: první chutou...
ze nado čte jil jil jedno chutou, kudi ak...

Tamhle
u? Je ta
louka

Pani,
to je ale
divocina

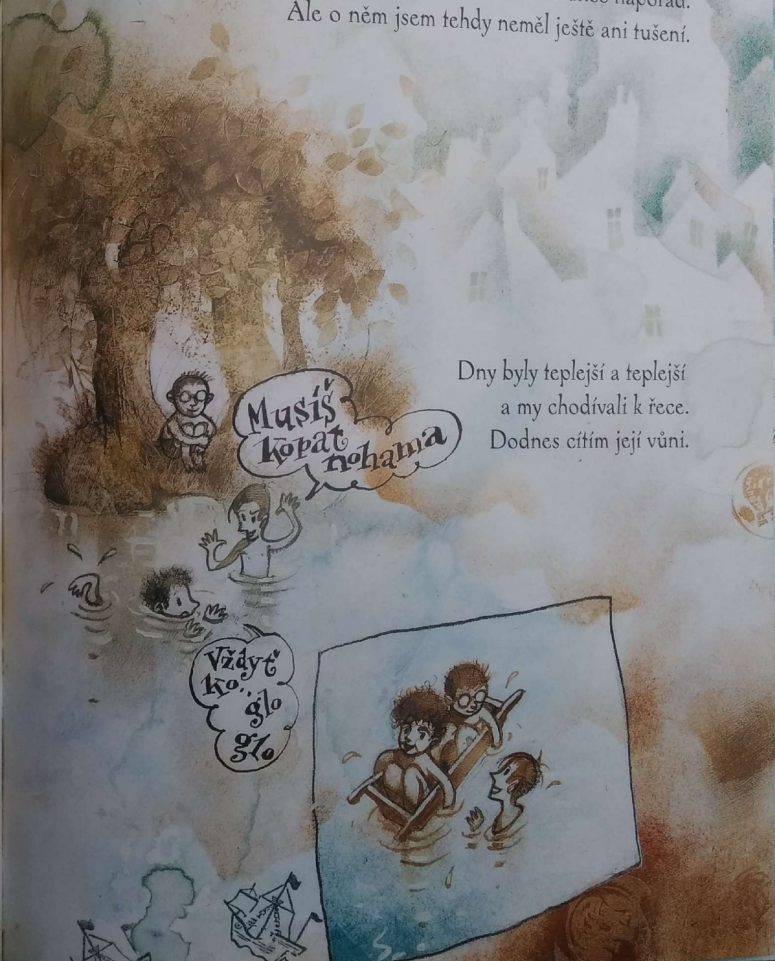
Když jsme se pomalovali vodovými barvičkami, stali jsme se opravdovými indiány.

Když začalo pršet, schovali jsme se do týpi.

Bourka brzy přešla a slunce zase vysvitlo. Kolik mraků ještě čekalo za obzorem. Byl tam i ten největší a nejčernější. Mrak, který dokáže zastínit slunce napořád. Ale o něm jsem tehdy neměl ještě ani tušení.

Dny byly teplejší a teplejší a my chodili k řece. Dodnes cítím její vůni.

Musíš kopat nohama

Vždyť ko... g!o g!o

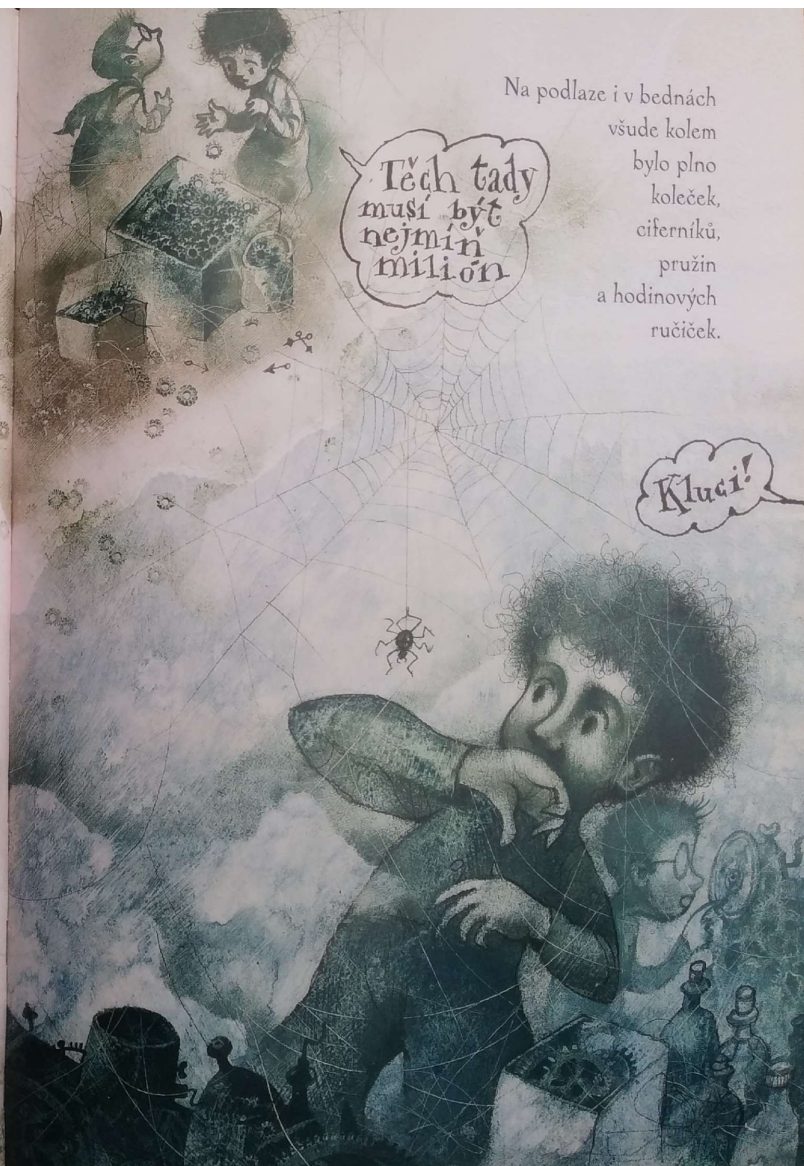
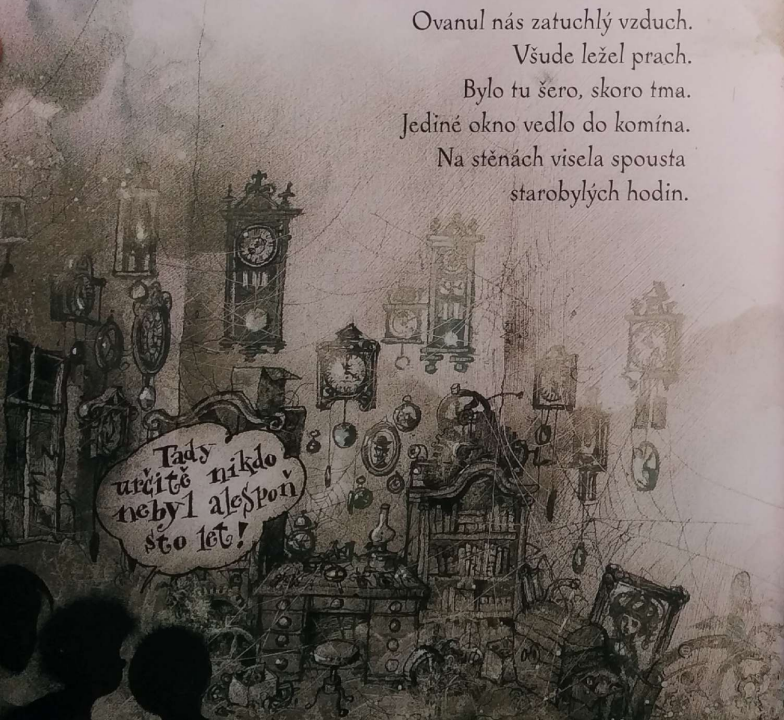
Hráli jsme si na ostrově
na schovávanou.

Už
áá!

Ovanul nás zatuchlý vzduch.
Všude ležel prach.
Bylo tu šero, skoro tma.
Jediné okno vedlo do komína.
Na stěnách visela spousta
starobyklých hodin.

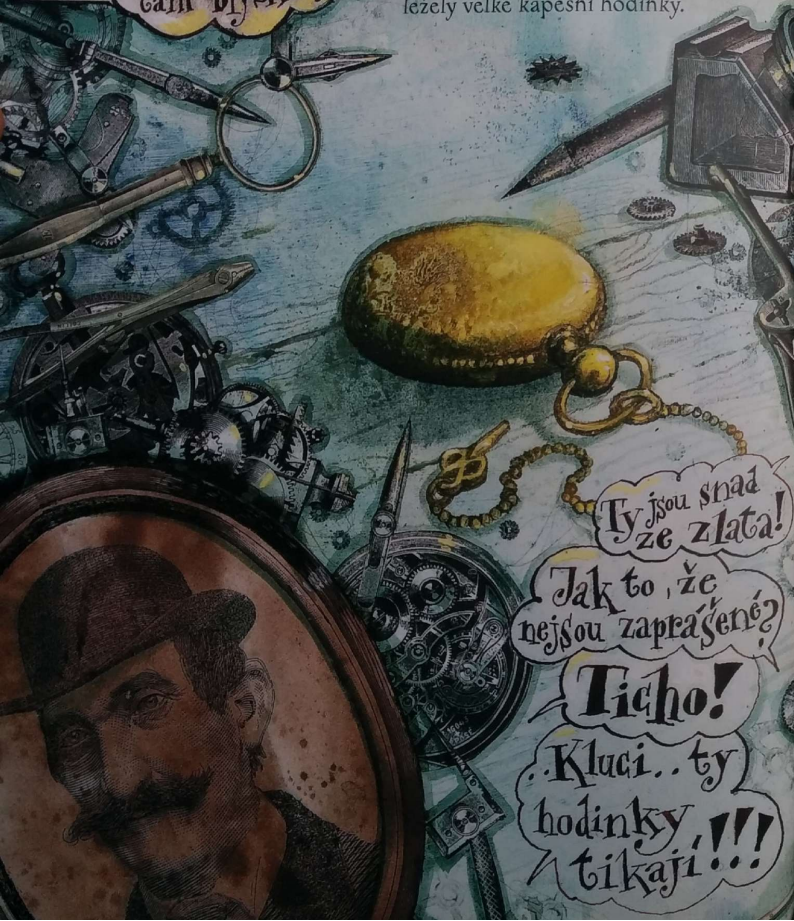

Co se to tam blyška?

Na stole pod obrázkem pána v burince ležely velké kapesní hodinky.

Ty jsou snad ze zlata!

Jak to, že nejsou zaprašené?

Ticho!

Kluci.. ty hodinky!!! tikají!!!

Ale jak je to možné?

Neměli bychom je vrátit?

Ale komu ty chytřej?

Taková čísla jsem nikdy neviděl

Takhle se asi natahují

V tu chvíli obrovské pendlovky na stěně za námi odbily.

Jejich zvuk se strašidelně rozléhal celou půdou.

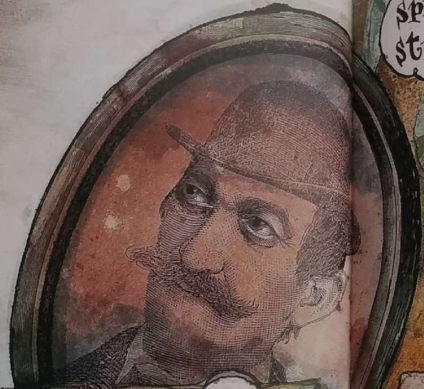
Kluci, pojďte raději do tudy!

Poslední,
co jsem zahlédl,
než jsem zabouchl dveře
a spíš sletěl než slezl
po žebříku dolů,

Pospěte
si kluci

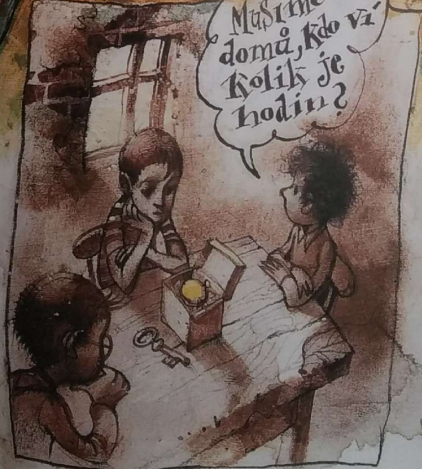
byl pohled pána v buřince.
Díval se přímo na mě.

Tak
tam už
nejdu!

Tys vzal
ty hodinky?!

No jo, ani
jsem nevěděl,
že je celou dobu
dřím

Máme už
domů, kdo ví
kolik je
hodin?

Ahoj, a neš
jdeš nějak
brzy?

Vypadají
seš jako
stroj času

Co s nimi
teďa uděláme?

Dáme je k
našemu
rokladu.
Za takové
hodinky
máme
loďek třeba
deset

Pondělí

Antonine, Antonine, další nedostatečná. Kdybyste se raději učil a nebyl u každé alotrie na ulici! S takovou vás nechám propádnout!

$$3x + 7y = 10$$
$$7x - 10y = 10$$

Mám nápad

V klubovně jsem Toníkovi vysvětloval počty celé odpoledne.

$$2x + 3y = 7$$
$$x = 7 - 2y$$

Kdepak

$$x = 5$$

Správně, konečně tomu rozumíš!

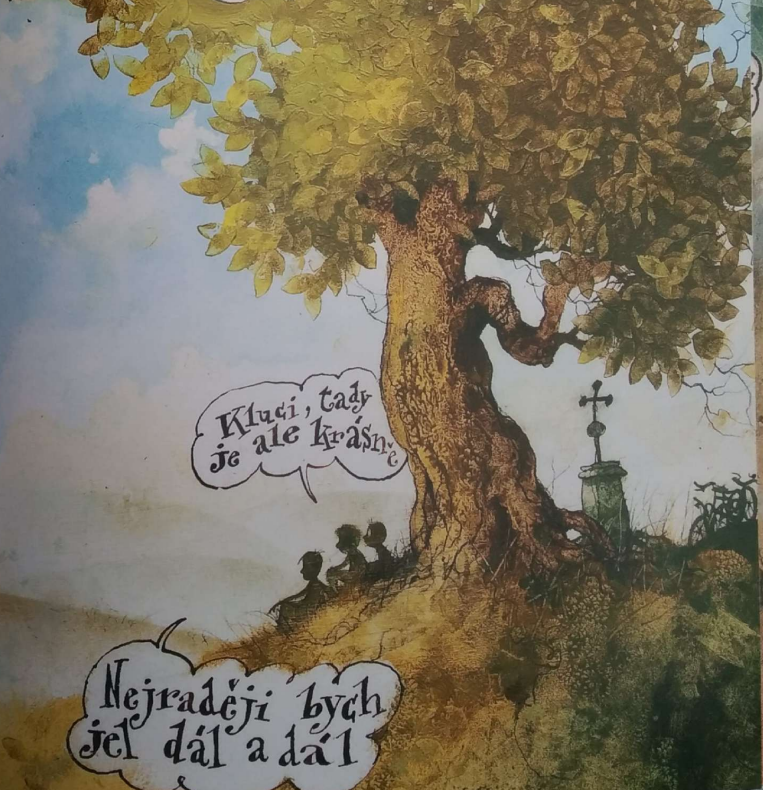
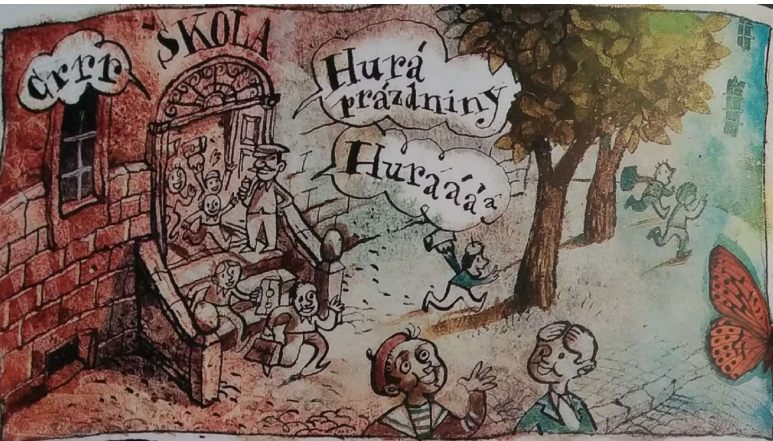
A stejně tak i druhý den.

Napišeme si prověrku

Pátek

.. a jednu z nejlepších prací má Antonín. Takové zlepsi mi jsem ani nečekal. Výborně, Tonko, jen tak dál.

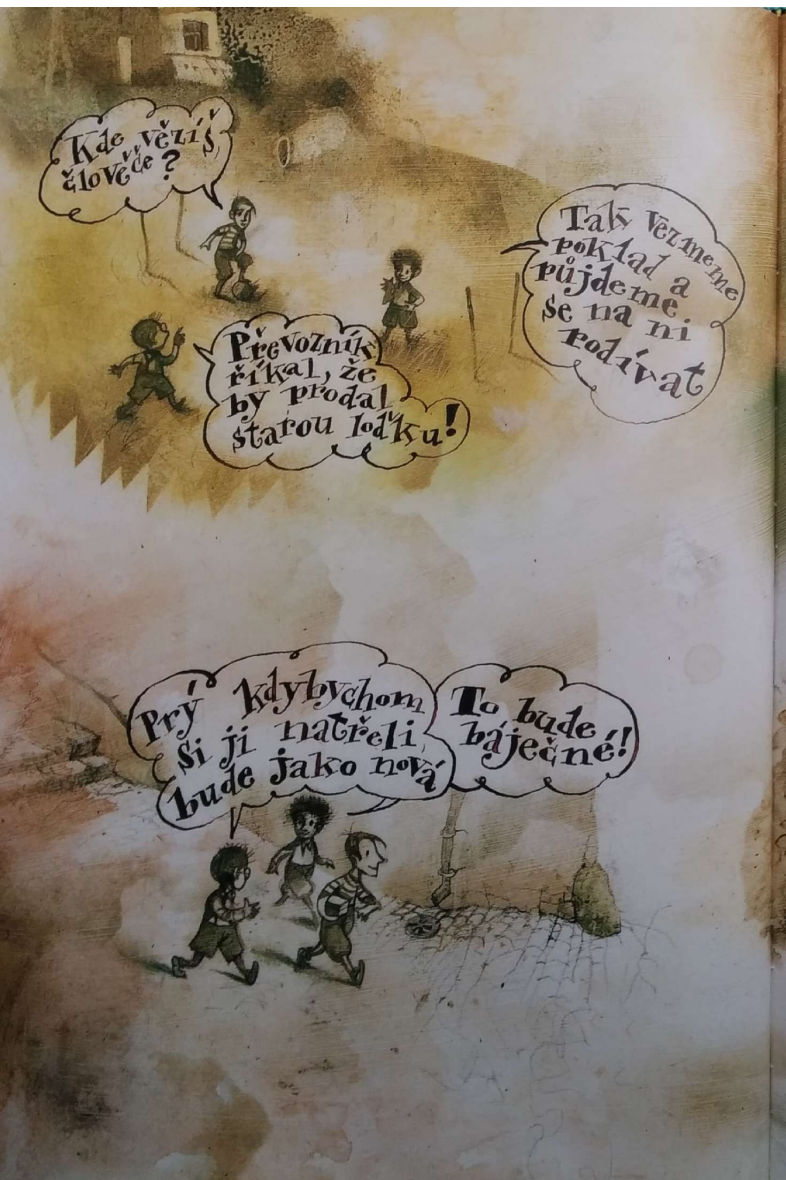
Další a další vzpomínky vystupují z hlubin zapomnění.

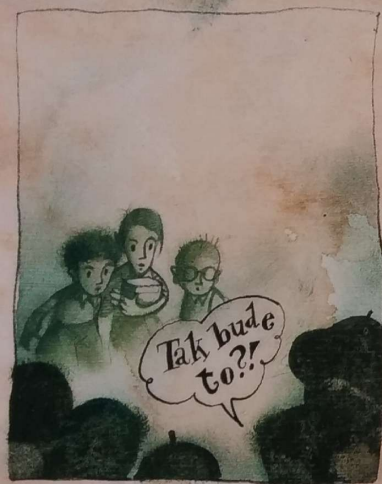

To léto bylo krásné...
každodenní cesty na ostrov
jsou v mých vzpomínkách
zality sluncem.

Ale velký mrak se blížil.
Nemohl jsem tušit,
že ten den kráčím
k zahradě naposled.

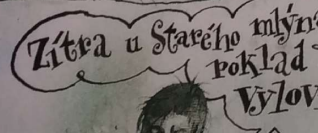
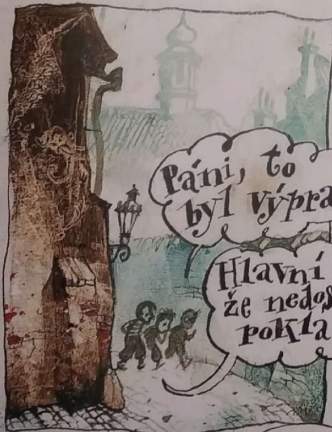

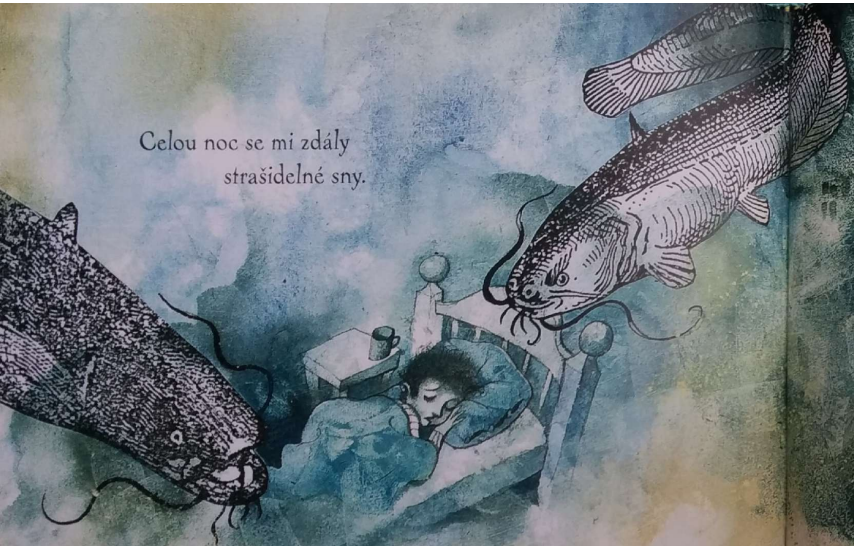
Pak Toník udělal něco neuvěřitelného.
Hodil plechovku snad doprostřed řeky.

Poklad zmizel pod hladinou.

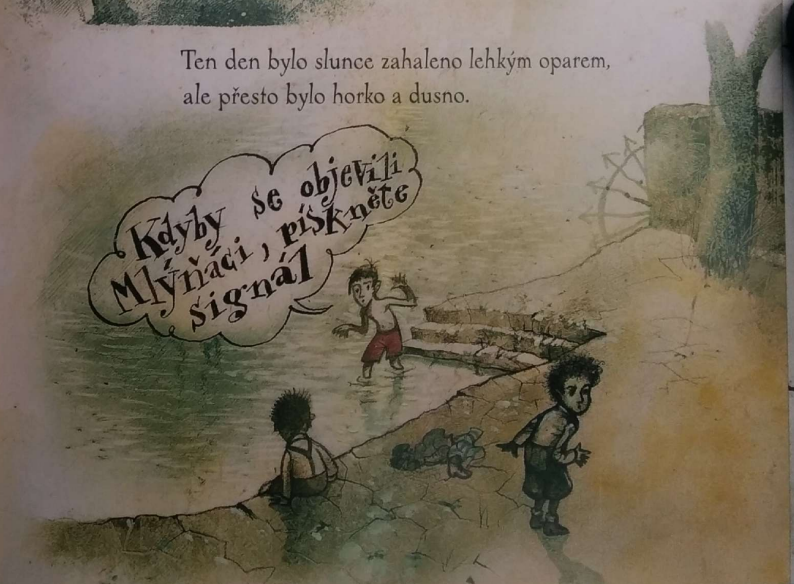
Celou noc se mi zdály
strašidelné sny.

A stejně jsem nemohl rozčilením ani dospát.
Podaří se Toníkovi poklad
ze dna řeky opravdu vytáhnout?

Ten den bylo slunce zahaleno lehkým oparem,
ale přesto bylo horko a dusno.

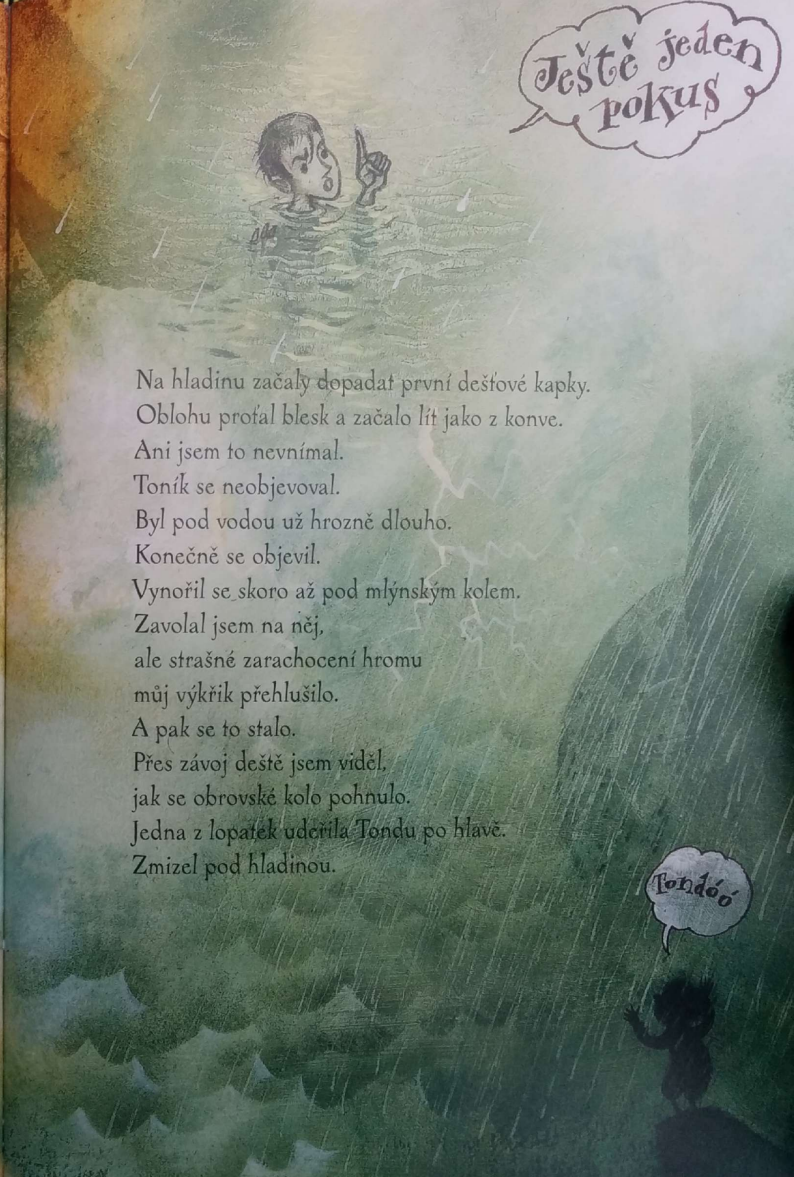

Tak co Tondo?

Vůbec nemůžu
doplavat na dno,
je tu hrozná
hloubka!

Toník se potopil mnohokrát.
Vždy, když se znovu objevil, doufal jsem,
že se v jeho ruce zaleskne plechovka.
Slunce se schovalo za bouřkový mrak,
řeka ztmavla a mě přepadla
neblahá předtucha.

Už radši
polez
ven!

Ještě jeden
pokus

Na hladinu začaly dopadat první dešťové kapky.
Oblohu prořal blesk a začalo lít jako z konve.
Ani jsem to nevnímal.
Toník se neobjevoval.
Byl pod vodou už hrozně dlouho.
Konečně se objevil.
Vynořil se skoro až pod mlýnským kolem.
Zavolal jsem na něj,
ale strašně zarachocení hromu
můj výkřik přehlušilo.
A pak se to stalo.
Přes závoj deště jsem viděl,
jak se obrovské kolo pohnulo.
Jedna z lopatek udělila Tonda po hlavě.
Zmizel pod hladinou.

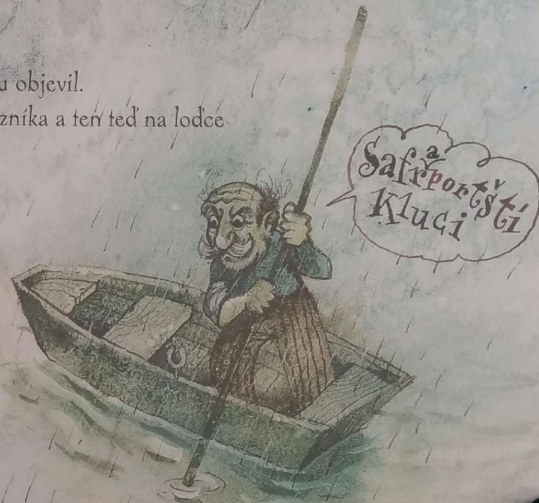
Tondóó

Čas jako by se zastavil.
A vzpomínky na to, co následovalo,
se podobají horečnatému snu.
Vyslékám se a stojím po pás ve studené vodě.
Naráží do mě proud.
Nepřestávám volat.
Pepík někam zmizel.
Strach, vteřiny dlouhé jako věčnost.

Toníku

Pepík se znovu objevil.
Přivolal převozníka a teď teď na loďce
pátrá v řece.

Najednou je na břehu plno lidí.
Četník a jeho píšťalka.
Přestává pršet.
Někdo mě odvádí domů.
Toníka nikdy nenašli.

Znovu se probouzím.
Zase ten sen, Toník mě volá,
musím ho zachránit.

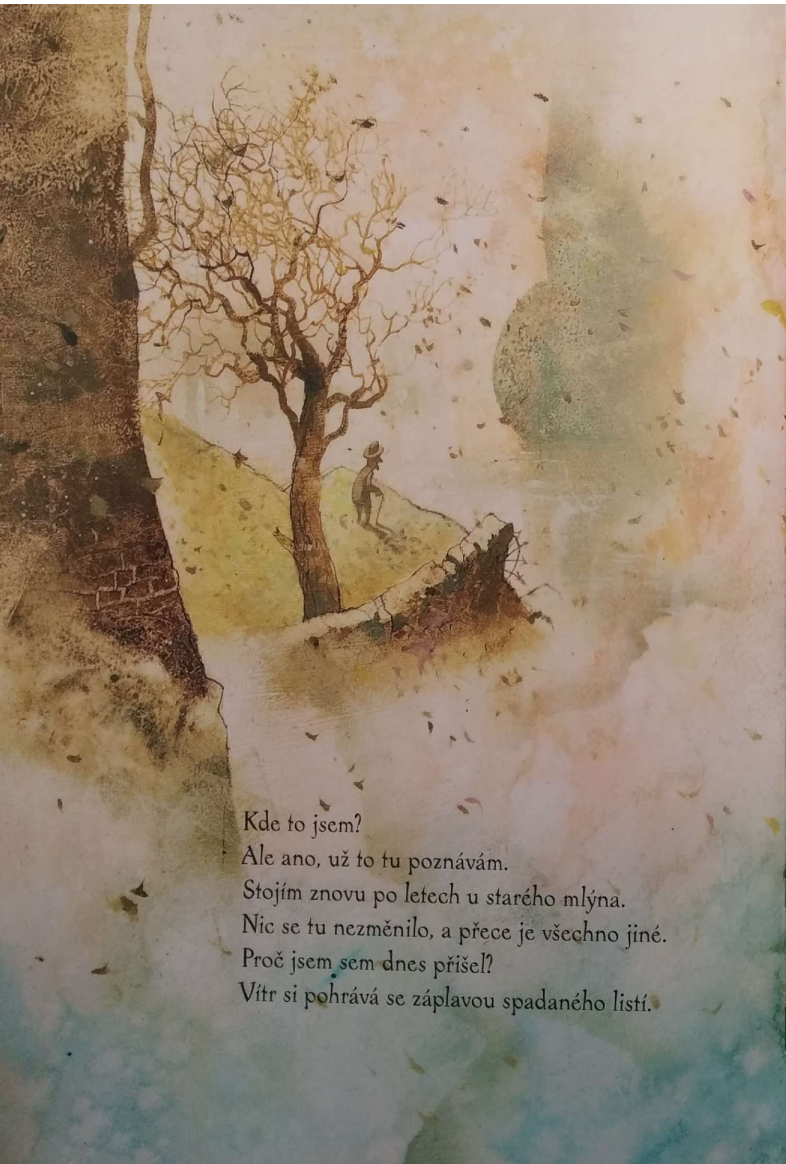
..musím
Má
halucinace

Už nerozeznávám, jestli sním, či bdím,
obrazy se zrychlují,
shluky vzpomínek víří mou hlavou.
Tváře, události, pocity, vůně, touhy, lásky...
Všechno se řítí znovu do zapomnění.

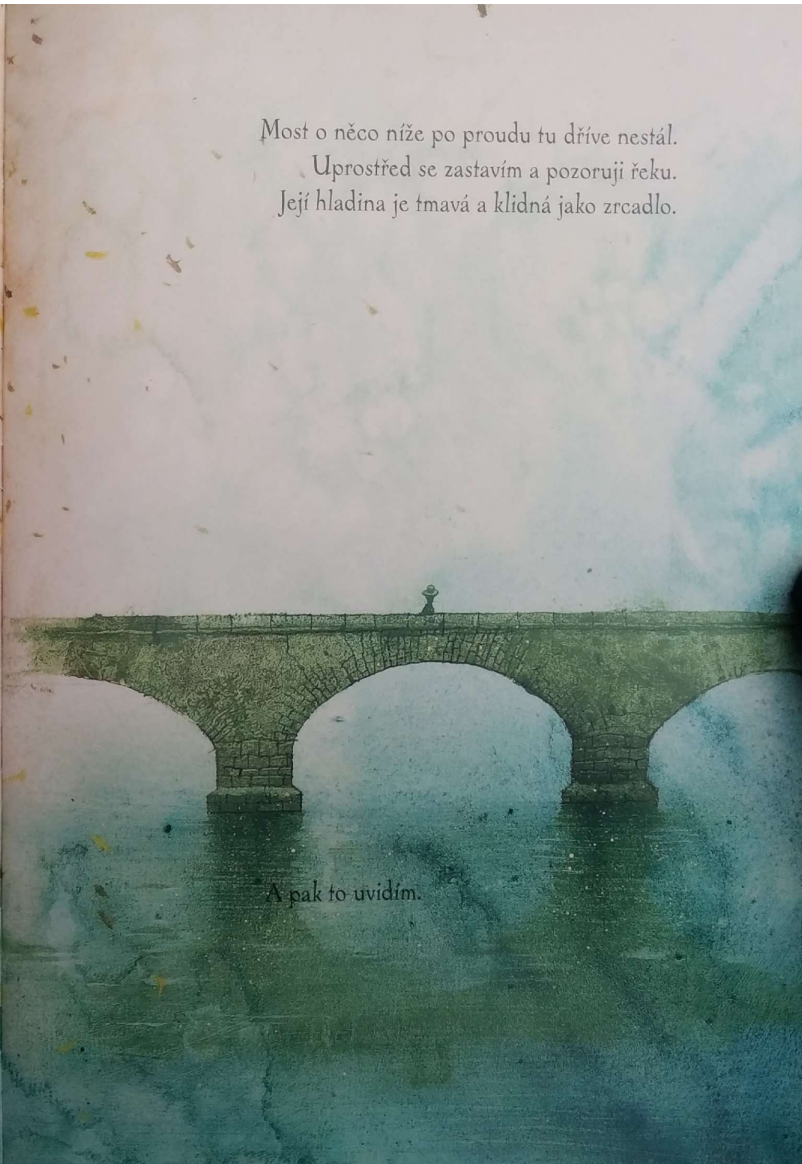
Zůstává jen vzpomínka na ten den,
na tu chvíli, kdy jsem nedokázal
zachránit kamaráda.

Kolotoč vzpomínek se zastavuje
až v době nedávno minulé.
Jsem to vůbec já?

Kde to jsem?
Ale ano, už to tu poznávám.
Stojím znovu po letech u starého mlýna.
Nic se tu nezměnilo, a přece je všechno jiné.
Proč jsem sem dnes přišel?
Vítr si pohrává se záplavou spadaného listí.

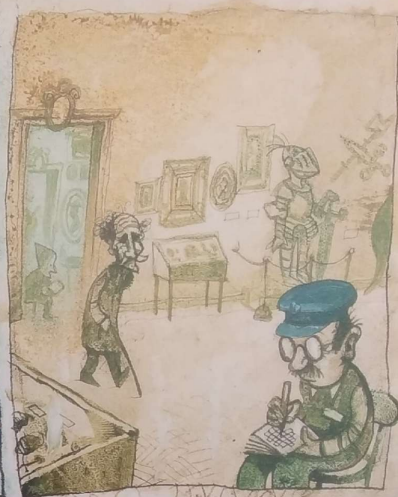
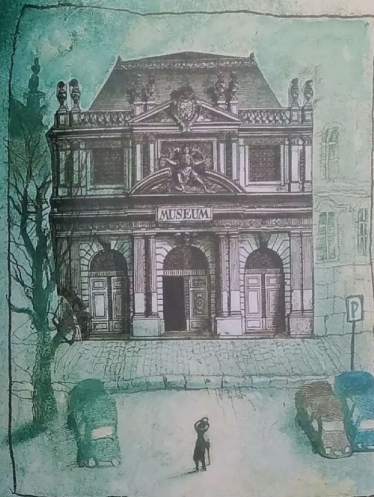

Most o něco níže po proudu tu dříve nestál.
Uprostřed se zastavím a pozoruji řeku.
Její hladina je tmavá a klidná jako zrcadlo.

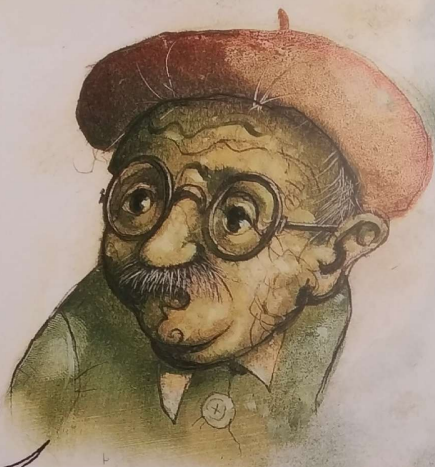
A pak to uvidím.

Dole podé mnou se v řece něco zaleskne.
V ten krátký okamžik přichází vzpomínky,
na které jsem se snažil celý život zapomenout.

Jakoby z jiného světa, z propasti času se zableskla minulost,
tak dlouho ukrytá v černé hlubině.
Věděl jsem to jistě.
Tam dole je stále poklad z našich chlapeckých let.
Proudy a víry řeky i života nás donesly až sem
a já konečně vím, co musím udělat.

Řekl jsem Pepíkovi
o svém plánu.
Byl jediný,
kdo mě mohl pochopit.

...Poklad...
..Je to bláznivý
nápad

Musím se o
to pokusit

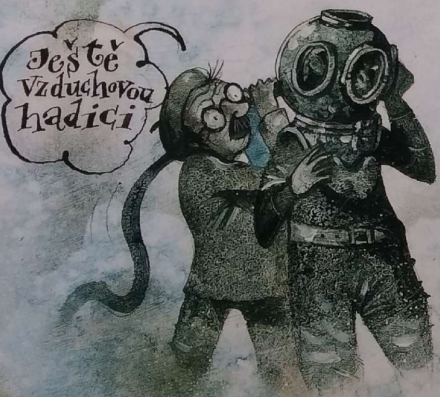
..Dobře..
Klíč od
zadního
véhozu..
..počkáme
až se
setmí

Kdo ví jestli
to vůbec
funguje...
..nechceš
si to ještě
rozmyslet?

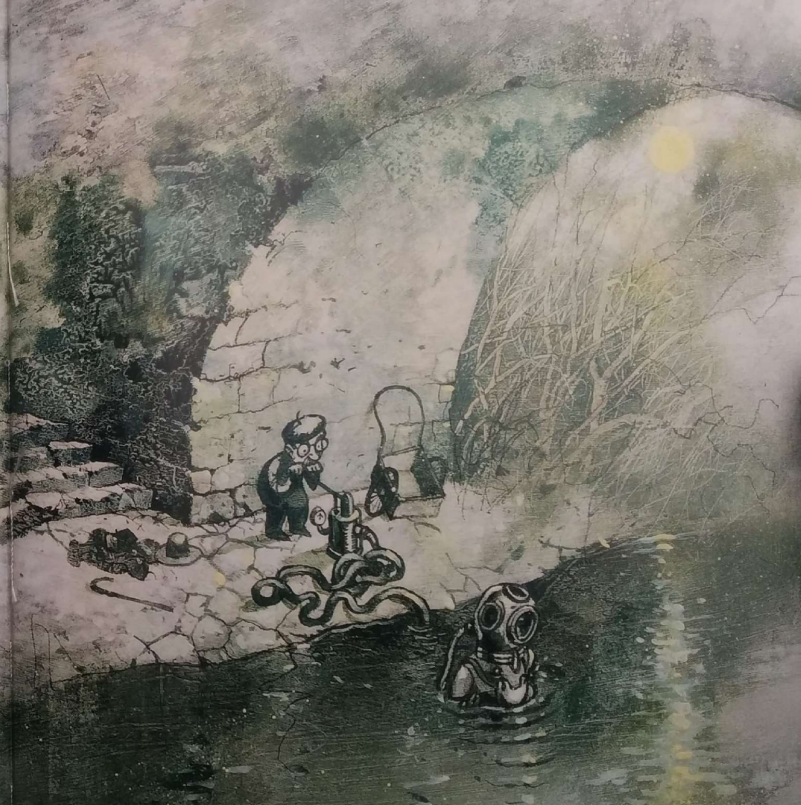

Než jsme dorazili ke starému mlýnu
a já se pod mostem oblékl do skafandru, byla půlnoc.
Nakonec jsme nasadili přilbu.

V olověných botách jsem se nemohl ani pohnout.
Do vody jsem se dostal jen s Pepíkovou pomocí.
U břehu už byl tenký led.

Stál jsem v řece a cítil, jak mě voda nadnáší.
Každý další krok byl o něco snadnější.

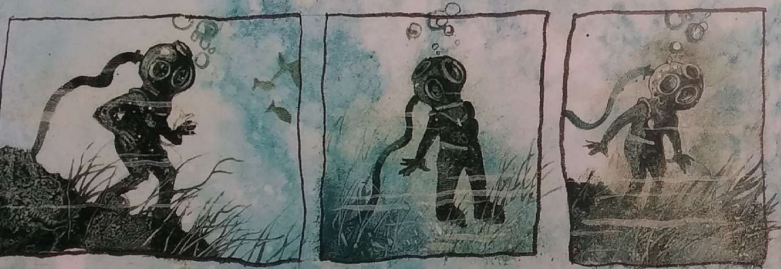
Naposled jsem se podíval na nebe.
Měsíc vyšel z mraků a stříbrná záře se rozlila po řece.
Ještě jeden krok a zmizel jsem pod hladinou.

Kráčel jsem po zvolna se svažujícím dně.
Celé mé tělo prostoupil mrazivý chlad.

Dával jsem pozor, abych o něco nezakopl,
věděl jsem, že se závaží na prsou
bych se už nikdy postavit nedokázal.
Boty se bořily hluboko do bahna.
Minuty ubíhaly.

Rozhlížel jsem se okolo sebe, ale všude byla
jen neproniknutelná tma.
Vzduch, který jsem dýchal, byl cítit olejem,
a bubliny, které vycházely z přilby,
vydávaly nepříjemný zvonivý zvuk.

Zamotala se mně hlava a málem jsem omdlel.

Náhle jsem ucítil, jak se mě něco dotklo,
a jakýsi velký černý stín proplul okolo mě.
V tu chvíli na obloze asi znovu vyšel měsíc.
V jeho matné záři jsem spatřil siluetu
obrovského, několik metrů dlouhého sumce.
Plaval těsně nade dnem.
Ani nevím proč, klopýtavě jsem šel za ním.
Po několika krocích jsem uviděl světlejší bod.

Sklonil jsem se a za okamžik jsem držel plechovou krabici.

Jak jsem se dostal zpátky na břeh, nevím.

Musím
věci vrátit
do muzea.

S Pepíkovou pomocí jsem se vysvlékl ze skafandru.
Noční nebe začalo blednout.
Sedím sám u starého mlýna se zrezavělou plechovkou.
Celý svět se se mnou točí.
Po čele mi stéká pot a přece se třesu zimou.
Mám tak málo času.

Vytáhl jsem nůž a vypáčil zarezlé víko.
Srdce mně flouklo jako na poplach.
Z krabice vytekla špinavá voda.
Vše bylo zrezavělé a obalené bahnem.

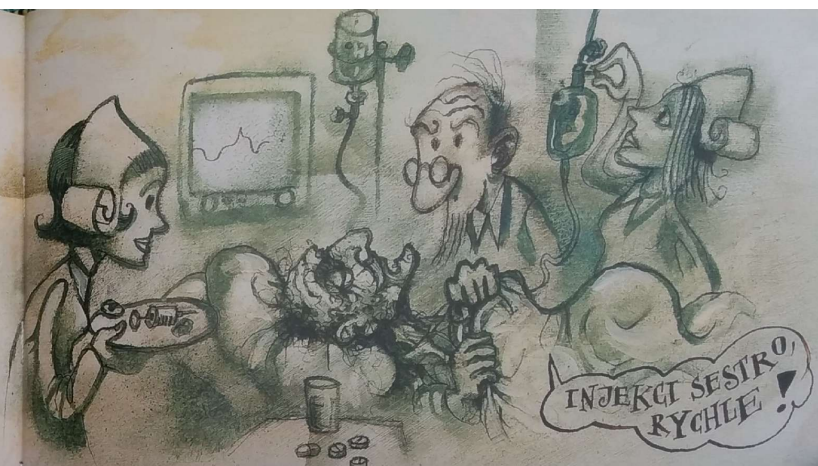

Bylo tam všechno, indiáni, kuličky, hrst mincí...

To, co jsem hledal, bylo až na dně.

Hodinky se leskly jako v den, kdy jsme je našli.
Ani jsem si je nemusel dávat k uchu.

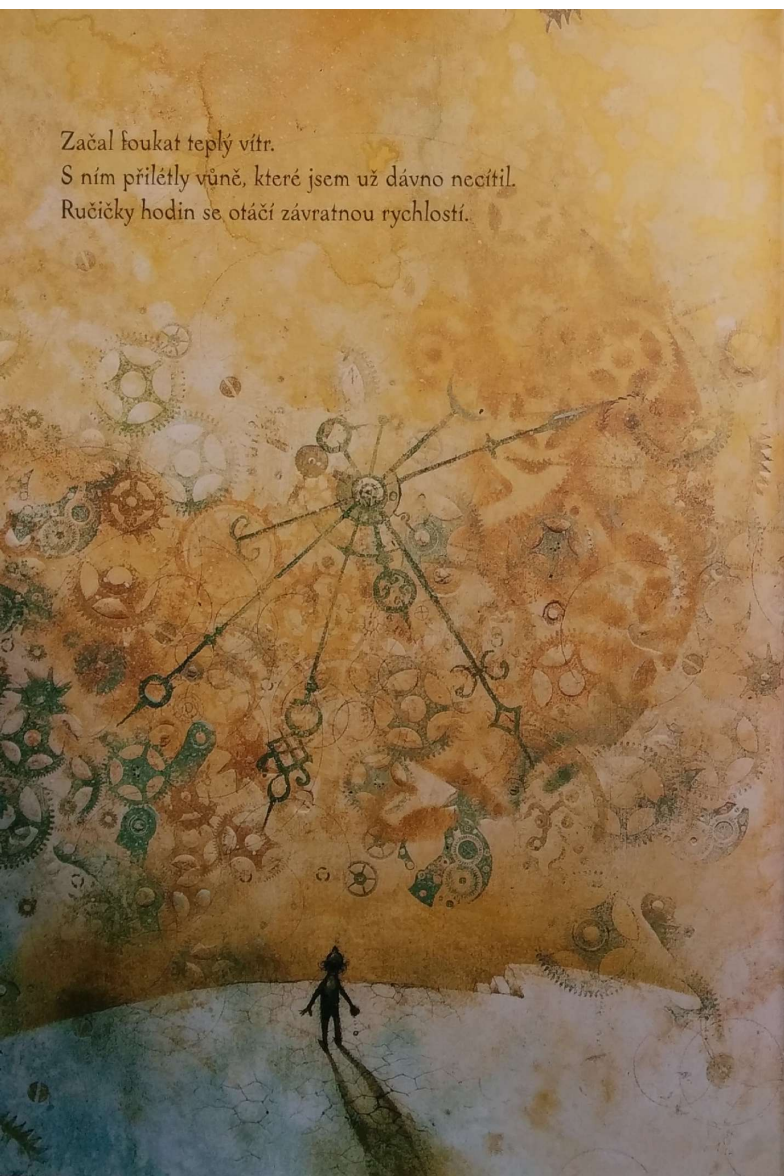

Jejich tikání jsem slyšel už na dně řeky.
Vše vidím tak jasně.
Nad městem svítá, po mlze není ani památky.

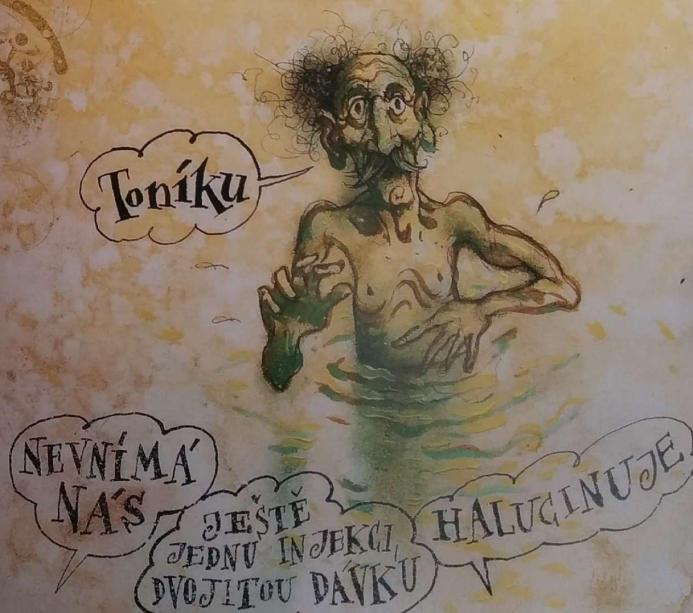
Stojím na břehu
a točím klíčkem hodinek.

Začal foukat teplý vítr.
S ním přilétly vůně, které jsem už dávno necítil.
Ručičky hodin se otáčí závratnou rychlostí.

Na hladině řeky se dělají drobné vlnky
a řeka i břehy zezlátly paprsky slunce.
Po obloze plují bělostné mraky.
Do naprostého ticha zní jen tikot hodin
a bušení mého srdce stejným rytmem.
Kolo mlýna se pohnulo.
Uviděl jsem Toníka.
Shazuji ze sebe šaty.
Voda je teplá, nořím se do ní jak do tekutého zlata.
Po tolika letech znovu vykřiknu jeho jméno.

Plavu a rozhlížím se.
Tak málo času!
A pak ho držím.
Vynáším ho na břeh
a pokládám na vyhřáté kameny.

NEMŮŽU
NAHMATAT
PULS

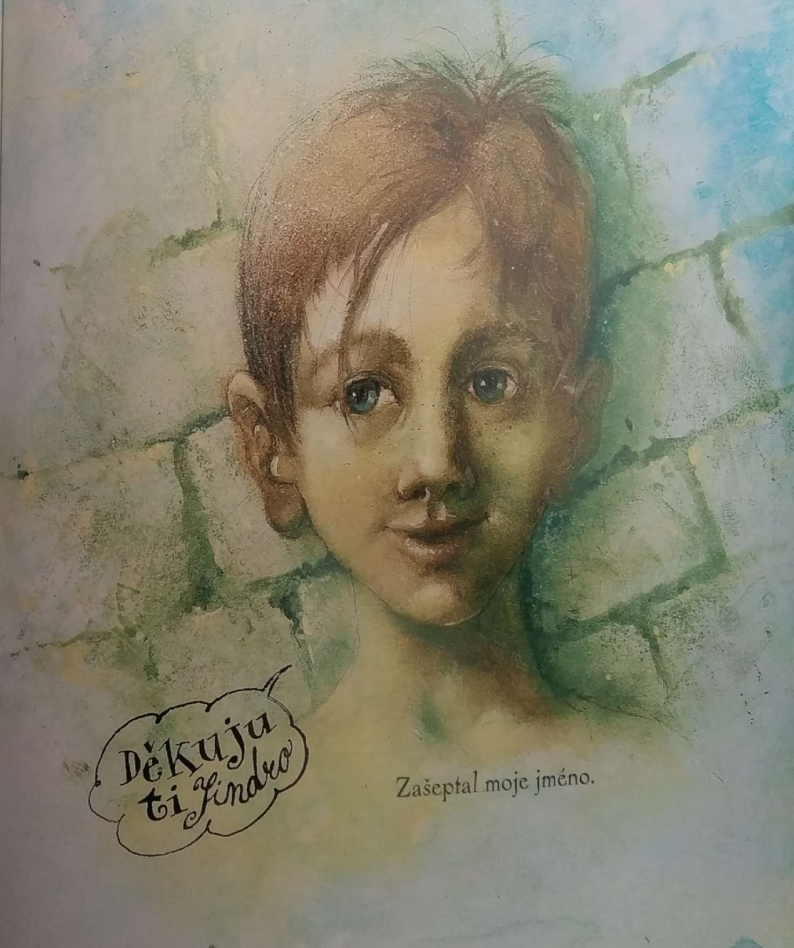

Odhrnu mokrý pramínek vlasů z jeho obličej
a vdechnu mu vzduch do úst, jak nás učili ve škole.

ZIRÁČÍME
HO!

BSE

Ještě jednou a pak znovu...
Zakuckal se, hrud' se mu pohnula...
...zhluboka se nadechl a pak... pak Toník otevřel oči.
Byly takové, jak jsem si je pamatoval,
modré jako letní den.

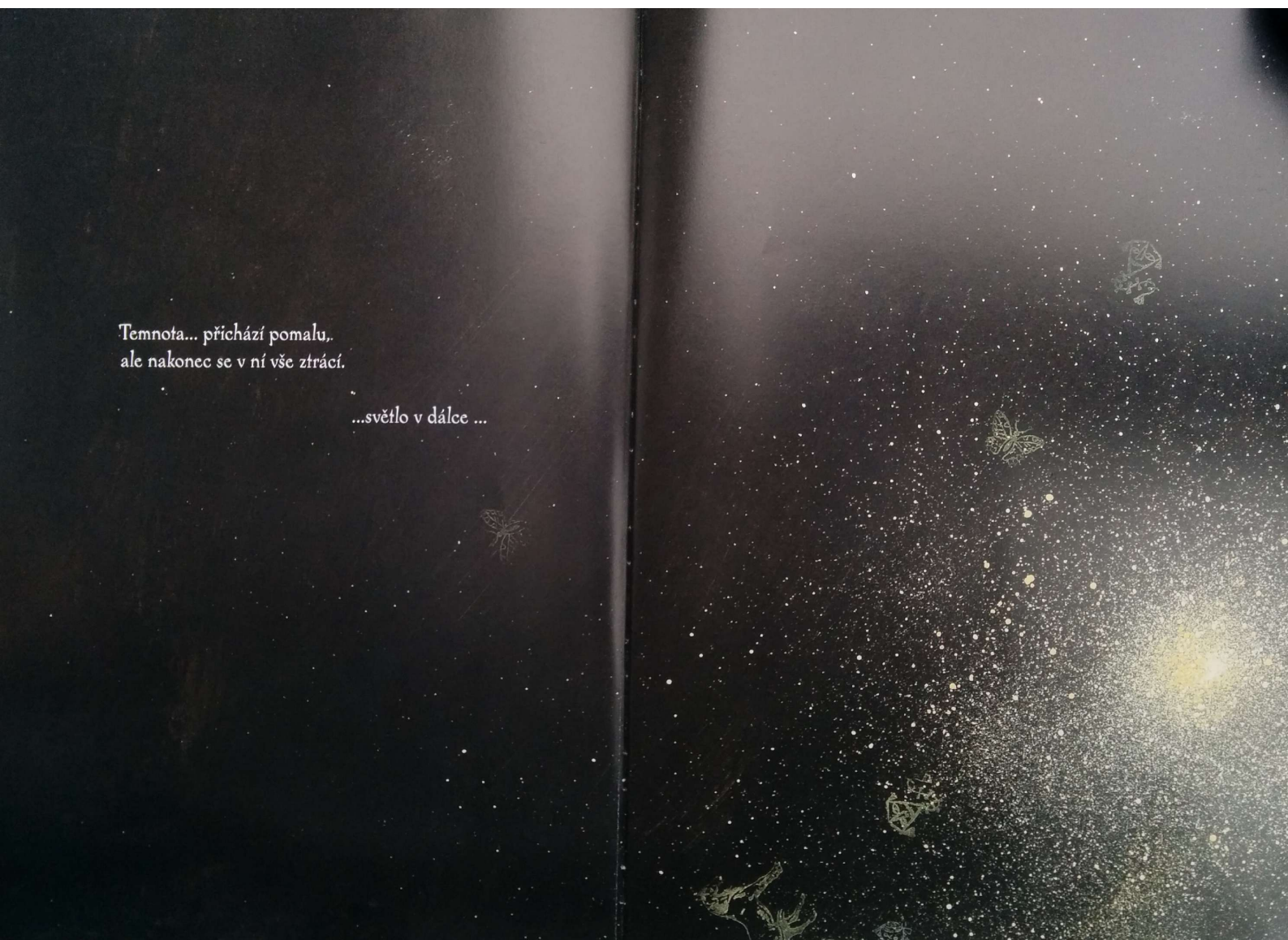

Děkuju
ti zindko

Zašeptal moje jméno.

Temnota... přichází pomalu,
ale nakonec se v ní vše ztrácí.

...světlo v dálce ...

A potom....

TAJEMSTVÍ OSTROVA ZA PRKENNOU OHRADOU

Napsal a ilustroval Pavel Čech

Vydal Petr Novotný - nakladatelství Petrkov
jako svoji 3. publikaci.
Graficky upravil, reprodukoval a písmem Alcoholica
vysázel Jiří Trachtulec.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Vydání první.

ISBN - 978-80-904061-2-4

www.pavelcech.wz.cz, www.knihyhb.cz

Poděbrady M&K

420790122987

9 788090 406124